

HRVATSKI

KADJET

PROSINAC 2024. BROJ 15

SJEĆANJE NA VUKOVAR

INTERVJU S BORNOM MARINIĆEM

UPOZNAJTE NOVOG ZAPOVJEDNIKA BOJNE

BISKUP MEDO: UGRADITE BOGA U VOJNIČKI ŽIVOT

Izdavač

Hrvatsko vojno učilište
„Dr. Franjo Tuđman”

Za izdavača

general-bojnik
dr. sc. Slaven Zdilar

Uredništvo

Novinari

Mate Sušac
Lovro Strnad
Dora Jajčinović
Lucia Marušić
Lucija Tunjić
Ana Krišto
Josipa Samaržija
Doris Dasović
Ivona Certa
Dragica Kusić
Jure Maglić

Fotograf

Držislav Bekić

Grafički dizajner

Ante Denona

Zamjenica gl. urednika

Maja Zagorac

Glavni urednik

Luka Goreta

Dizajn i mentoriranje

Odsjek uredništva OKID-a

Fotomaterijal i videomaterijal

MORH

Odsjek multimedije OKID-a

Privatna arhiva

Tisak i uvez

Tiskara Hrvatskog vojnog učilišta
„Dr. Franjo Tuđman”

Zagreb, Ilica 256b

www.morh.hr

www.osrh.hr

Sadržaj

Novi početak, stare vrijednosti

Predstavljamo bojnika Kovačevića.....	4
Razgovor s mons. Markom Medom.....	6
Događanja na HVU-u.....	12
Svečanosti na HVU-u.....	14

Obrana Domovine: svjedočanstva i nasljeđe

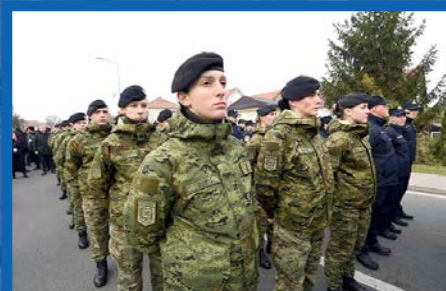
Bitka za Vukovar.....	16
Bitka za Laslovo.....	22
Elita nad elitama.....	24
Susret s razlogom: Borna Marinić.....	27

Put prema izvrsnosti: kadeti danas — obuke, uspjesi i profesionalni put

Sportski uspjesi kadetkinja i kadeta...	30
CSDP olimpijada.....	32
Kadeti u međunarodnom okružju.....	34
Nous sommes l'OTAN.....	36
Rad i djelo Srca kadetskog.....	38
Duhovna obnova.....	40
Učionica na Mosoru.....	41
Zimske obučne aktivnosti kadeta.....	42

Ostale vijesti, aktualnosti, događanja i zanimljivosti

Literatura za čitanje.....	44
Minivijesti.....	46
Poezija.....	47

Poštovani kolege kadeti, pripadnici Hrvatske vojske i svi oni koji s namjerom ili, pak, posve slučajno uzmu naš list u svoje ruke, predstavljam vam 15. izdanje kadetskog lista!

U svih ovih dosadašnjih petnaest izdanja pratimo razvoj i usavršavanje nas kadeta, sve naše uspjehe i postignuća, sve ono što kadeta zanima i treba zanimati, kao i one stvari koje bi mogle zainteresirati koji mladi duh, željan razvoja i avanture, a potaknut čvrstom ljubavlju prema domovini, da se pridruži kadetskim redovima i časno služi svojoj zemlji. Ne sumnjam da će i oni koji su već ovdje, pronaći pokoju zanimljivu temu za sebe, a siguran sam kako će mnoge razveseliti i naš kadetski kalendar, čija je izrada sad već tradicija kadetskog lista. Kao glavni urednik vjerujem da list može i treba pridonijeti širenju svijesti o ljepoti služenja domovini i časnom načinu života koji ovaj poziv nosi. Ono što će ovaj broj lista donijeti širok je spektar tema od kojih će se, osim tema vezanih uz kadete, mnoge odnositi i na razdoblje Domovinskog rata kao najponosnije razdoblje hrvatske povijesti. Kao što je Šenoa pisao: „Otkako je hrvatsko pero pustilo prvi put našu rodnu riječ u svijet a na krilo naroda, bud da mu digne duh, bud da osladi dušu, uvijek je bila navada, da književnik pripiše i prikaže plod svog srca i duha glavi dičnoj i čuvenoj međ narodom...” Tim riječima potaknuti, ovaj broj posvećujemo svim hrvatskim braniteljima, njima „dičnim glavama” i svim ljudima koji su stali na branik domovine, stavljajući život domovine ispred svojeg života.

Hvala vrijednim piscima, neumornom grafičkom dizajneru te našem fotografu koji su oživjeli stranice našeg novog broja. U našem sastavu su: Mate Sušac, Lovro Strnad, Dora Jajčinović, Lucia Marušić, Lucija Tunjić, Ana Krišto, Josipa Samaržija, Doris Dasović, Ivona Certa, Dragica Kusić, Jure Maglić, fotograf Držislav Bekić, grafički dizajner Ante Denona te glavni urednik Luka Goreta i zamjenica Maja Zagorac. Hvala i vama, naši čitatelji, jer bi bez vas sav zanimljiv sadržaj lista ostao nepročitan. Iznimna hvala i Uredništvu OKID-a na neiscrpnom trudu i potpori u izradi kadetskog lista, ovog broja kao i svih prijašnjih. Cijenimo sve savjete i kritike, a tko god se osjeća spremnim za novi izazov, uvijek je dobrodošao!

UPOZNAJTE NOVOG ZAPOVJEDNIKA BOJNE

Bojnik Josip Kovačević prvi je put osjetio privlačnost vojnog poziva tijekom srednje škole, kada je prisustvovao promidžbenoj aktivnosti prve generacije kadeta Projekta „Kadet“. Taj potpuno novi koncept školovanja i obuke za buduće časnike, promoviran sloganom „Prihvati izazov“, izazvao je interes mnogih, uključujući i njega. Iako su informacije bile ograničene, a selekcijski postupci zahtjevni, uspio je ispuniti uvjete i pridružiti se programu.

Inspiracija za vojnu karijeru

Dok je studirao na Građevinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, paralelno je prolazio kroz intenzivnu vojnu obuku, što je predstavljalo izazov, ali i jedinstvenu priliku za razvoj. Kroz svoju karijeru, bojnik Kovačević obnašao je razne zapovjedne dužnosti, uključujući zapovjednika voda, zapovjednika satnije i voditelja Pododsjeka za protuminsko djelovanje te časnika za međunarodne vojne odnose (MVO). Sudjelovao je u dvije međunarodne vojne operacije u Afganistanu, gdje je stekao dragocjeno iskustvo u međunarodnom vojnom okruženju. Za-

vršio je Zapovjedno stožernu školu „Blago Zadro“ na Hrvatskom vojnom učilištu, kao i nekoliko specijaliziranih domaćih i međunarodnih tečajeva, uključujući UN akademiju i Tečaj obrambene diplomacije. Dobio je brojne pohvale, uključujući priznanja zapovjednika pukovnije, zapovjednika TAAC-N Afganistan i Glavnog stožera OSRH-a. Ova priznanja ističu njegovu predanost i izvrsnost u službi. Preuzeti dužnost zapovjednika Kadetske bojne „Predrag Matanović“ za bojnika Kovačevića predstavlja veliku čast i odgovornost. Smatra da je za učinkovito vođenje ključno kombinirati ljudske i vojničke vrijednosti.

Vrijednosti u vođenju Kadetske bojne

Dosljednost u riječima i djelima, moralna čvrstina i poštovanje etičkih načela ključni su za stvaranje povjerenja među kadetima i djelatnicima. Naglašava kako je suosjećanje prema kadetima, prepoznavanje njihovih potreba i izazova, važno za izgradnju čvrstih odnosa i timskog duha. Pravedno i dostojanstveno ophođenje prema svim pripadnicima Bojne, bez

obzira na iskustvo ili rang, osigurava pozitivno i motivirajuće okruženje. Bojnik Kovačević ističe da zapovjednik mora biti primjer, preuzimati odgovornost za svoje odluke i poticati kadete na isto. Jasna i otvorena komunikacija ključna je za izbjegavanje nesporazuma i osiguravanje razumijevanja ciljeva. Disciplinu smatra temeljem vojničkog uspjeha. Zapovjednik mora pokazivati visoku razinu discipline i očekivati isto od svojih kadeta. Inspiracija kroz osobni primjer i sposobnost donošenja brzih odluka u stresnim situacijama, ključne su karakteristike lidera.

Izazovi u obuci kadeta

Obuka kadeta predstavlja niz specifičnih izazova, uključujući raznolike razine fizičke spremnosti, motivacije i sposobnosti prilagodbe vojničkom životu. Neki kadeti prvi se put susreću s vojničkim načinom života, što može izazvati stres i poteškoće u prilagodbi. Visoka očekivanja, iscrpljujuće obuke i emocionalna odvojenost od obitelji dodatno otežavaju njihov razvoj. Bojnik Kovačević ističe da je ključno poticati ključne osobine kod kadeta kako bi prevladali te izazove. Razvijanje discipline, samokontrole i psihološke otpornosti omogućava kadetima da se suoče s fizičkim i mentalnim zahtjevima. Također, važnost zajedništva i timskog duha naglašava se kao temelj učinkovite Bojne. Kroz poticanje odgovornosti, prilika za uspjeh i učenje iz pogrešaka, kadeti razvijaju povjerenje u vlastite sposobnosti. Instruktori imaju važnu ulogu u prepoznavanju individualnih potreba kadeta i prilagođavanju obuke kako bi smanjili rizik od preopterećenja. Redovita komunikacija i uravnotežen fokus između teorijske i praktične obuke ključni su za održavanje motivacije i postizanje ciljeva.

Povijest Programa „Kadet“ i današnji izazovi

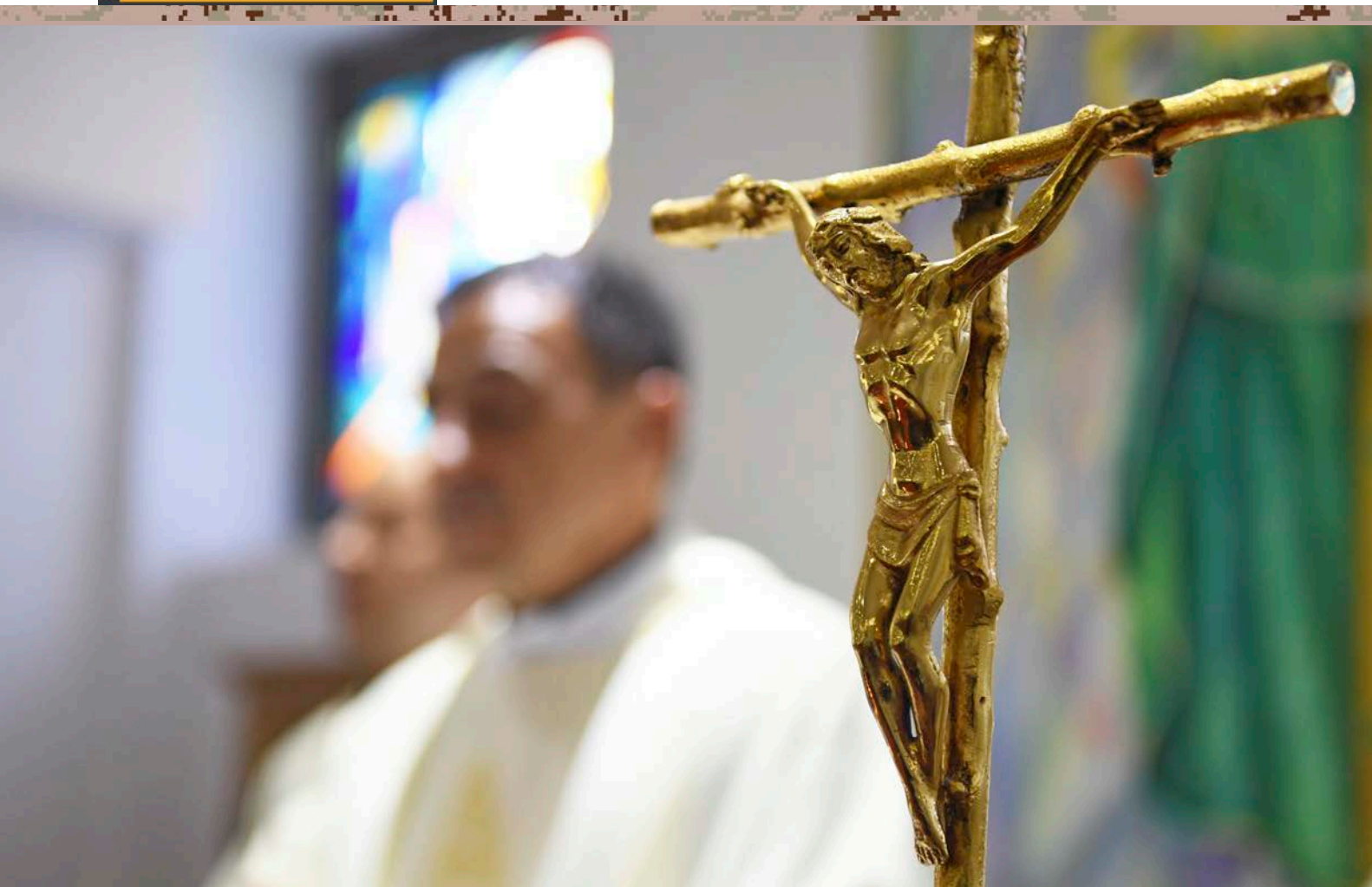
Bojnik Kovačević naglašava kako su razlike između Programa „Kadet“ i današnjih vojnih programa značajne. Dok je prijašnjih program bio usmjeren na osnovne vojne vještine, današnji programi obuhvaćaju multidisciplinarnost, modernu tehnologiju i međunarodnu suradnju. Današnji kadeti imaju priliku specijalizirati se u raznim područjima, poput vojnog inženjerstva i kibersigurnosti, uz visokoškolsko obrazovanje na prijediplomskoj i diplomskoj razini.

Poruka mladima

Mladi koji razmišljaju o vojnoj karijeri, trebali bi biti svjesni da vojni poziv nije samo posao, već način života. Predanost, disciplina i odgovornost ključni su za uspjeh u vojnoj karijeri. Fizička i psihološka spremnost, kao i spremnost na prilagodbu, bitni su za suočavanje s izazovima vojnog života. Bojnik Kovačević savjetuje mladima da posjete vojne događaje i promidžbene aktivnosti kako bi se bolje upoznali s vojničkim životom. Vojna karijera nudi brojne mogućnosti za osobni i profesionalni razvoj, ali zahtijeva visoke moralne standarde i spremnost na izazove, poručuje zapovjednik Kadetske bojne bojnik Josip Kovačević.

Autor: Maja Zagorac

KADETI, UGRADITE BOGA U SVOJ VOJNIČKI ŽIVOT

Razgovor s novim gospićko-senjskim biskupom otkriva njegov duhovni put, životne izazove i predanost službi. Kroz osobne priče i iskustva, biskup je podijelio s nama kako ga je vjera oblikovala od djetinjstva, preko Domovinskog rata, pa sve do misija i rada s vojnicima. Njegova skromnost, povezanost s ljudima i odlučnost da pomogne onima u potrebi oslikavaju njegov pristup novoj ulozi. U ovom članku doznajemo više o simbolici njegova biskupskoga grba, utjecaju vjerničke obitelji, ali i emotivnim trenucima, koji su ostavili dubok trag na njegov život. Biskup je duboko povezan s iskustvima Domovinskog rata, koja su oblikovala njegovu percepciju života i vjere. Rodna kuća u Livnu, u selu Čelebić, bila je na prvoj crti obrane. „Kuću su pogodile dvije granate, a cijelo vrijeme rata bila je izložena granatiranju”, prisjeća se. Posebno ističe događaj iz travnja 1992. godine, kada je organizirao evakuaciju starijih mještana autobusom, spašavajući ih od neprijateljskih napada.

Njegova obiteljska kuća bila je središte aktivnosti hrvatskih snaga. „Generali Ante Gotovina i Miljenko Filipović dolazili su u našu kuću, koja je služila kao zapovjedništvo”, navodi mons. Medo. Iako nije nosio oružje, često je provodio vrijeme na prvoj crti s braniteljima, pružajući im podršku.

Oče biskupe, zahvaljujemo Vam jer ste nam pružili priliku za razgovor i čestitamo Vam za imenovanje novim gospičko-senjskim biskupom. Bili bismo Vam zahvalni kada biste nam ukratko i približili značenje svojega biskupskog grba i gesla.

Zahvaljujem što mi čestitate za ovo imenovanje. A i kako bih vas mogao odbiti, vas kadete, prema kojima sam uvijek osjećao ljubav, posebno kroz zadnje tri godine. Od kad sam vas upoznao, imam posebne osjećaje prema vama. Tako sam nastojao da i ovdje u Ordinarijatu dobijete ono mjesto koje zaslužujete, a to je da svaka naša planirana aktivnost uključi i vas, od Lourdesa pa nadalje.

Da se vratim ovom pitanju, svaki biskup izabire svoj grb kao jednu vrstu svojeg identiteta. U grbu je sadržano zapravo sve, njegov dosadašnji život, kraj iz kojega dolazi, život biskupije i značajan dio ove povijesti kamo ide. Također, ovdje ćete vidjeti kako je u opisu grba sadržan dio odakle dolazim, odakle sam podrijetlom, a to je Livno i Livanjsko polje. Zatim, imamo krbavski križ na području Gospičko-senjske biskupije. Unutar toga križa također je križ, koji je bio i u grbu blaženog Alojzija Stepinca. To je križ još iz sedmog stoljeća. Imamo tri rijeke, to su rijeke koje su bogatstvo i u Gospičko-senjskoj biskupiji, a također i u mojem Livnu. Unutar grba naslućuje se i grb grada Livna. To je ukratko opis grba. Ako vas zanima detaljnije, pronaći ćete točno tumačenje svih tih simbola, što oni znače i što predstavljaju u grbu, na stranicama Biskupije. A što se tiče gesla, uzeo sam geslo Gospodine, ti znaš da te volim. To su riječi svetoga Petra. Nakon što je tri puta zatajio Isusa, On ga je tri puta pitao: „Petre, voliš li me?“. Treći je put Petar odgovorio riječima: Gospodine, ti znaš da te volim. Ali, to je odgovorio kroz suze. Uzeo sam riječi svetoga Petra jer sam njemu nekako najbliži. On je bio slab, zatajio je Isusa. U njemu

prepoznajem ljudsku dimenziju, osobine koje su prisutne u meni. Također, u Petru prepoznajem istu svoju spremnost. On je taj koji je spreman, unatoč ljudskim slabostima, ići i prihvatiti Kristov križ. Znači, Petar je snažan simbol u mojem životu i zato sam uzeo upravo riječi koje su meni bile inspiracija u trenutku kada su me imenovali i proglasili biskupom. Unatoč svojim slabostima, unatoč tim ljudskim poteškoćama, ja ispovijedam da Gospodin zna da ga volim.

Koliko Vam se život i djelovanje promijenilo u ova dva mjeseca otkad Vas je sveti otac Franjo imenovao novim gospičko-senjskim biskupom?

Već samim imenovanjem čovjek ne može ostati isti jer ta je služba uistinu uzvišena i samim tim prihvaćanjem mnogo se toga mijenja. Dosta se toga mijenja, odlazim iz Zagreba živjeti u Gospić, neću više biti generalni vikar, nego ću biti gospičko-senjski biskup – treći stupanj svećeništva. Dakle, imamo đakonat kao prvi stupanj, drugi stupanj je svećeništvo, a treće je biskupska služba, koju dobivam 14. prosinca u Gospiću.

Kao da u meni nastaje novi identitet, tražim se. Osjećam jednu neizvjesnost prema kojoj idem i kao da nisam spreman za tu neizvjesnost. Zapravo, nitko nije spreman za ovako nešto, a također osjećam da nisam spreman ni ja. Moj se život znatno promijenio

u onom trenutku kada sam prihvatio biti biskupom i sigurno će mi trebati vremena da se naviknem na ovu službu i živim u toj službi.

Kada biste se vratili mnogo godina unatrag, što biste rekli da Vas je oblikovalo i usmjerilo u životu, u Vašem pozivu?

Izdvojio bih kako se u mojoj obitelji vjera uvijek živjela. Oblikovala me ta vjerska dimenzija od malih nogu, svakodnevna molitva krunice u obitelji, nedjeljna sveta misa, gdje smo kao cijela obitelj išli na misu. Tako sam do osmog razreda sâm intenzivno oživio svoju vjeru. Slika fratra bila je nešto posebno što je na mene kao dječaka utjecalo da krenem u ovaj poziv. Svidjela mi se slika fratra u habitu i želio sam biti fratar. Od osmog razreda, pa kroz srednju školu, nastajala je odluka da odem u sjemenište. I došao sam tu u Zagreb u sjemenište kod franjevac trećoredaca na Ksaver. U srednju školu krenuo sam 1987. Nakon toga 1991. počeo je Domovinski rat. I baš te godine, najgore, bila mi je godina novicijata u Zadru. Kad sam završio godinu novicijata, a to je godina kušnji, kako je nazivaju, godina kad se ne ide u školu, nego se živi i uči biti redovnikom, 1992. vratio sam se ponovno u Zagreb. Tu sam upisao Teološki fakultet. To je trajalo šest godina. Godine 1998. zaređen sam za svećenika. Tako da ništa posebno ne bih izdvojio. To je bio život, intenzivni život u obitelji i svakodnevna molitva dok sam odrastao.

Koliko Vam je bilo izazovno imenovanje 2011. godine za vojnoga kapelana? Kako ste se pripremali? Kojim Vas je osjećajima to imenovanje ispunilo?

Za vojnoga kapelana u Ministarstvu obrane i Glavnom stožeru imenovan sam ujesen, 1. listopada 2011. Nisam se pripremao za vojnoga kapelana. Tada sam razmišljao čak o odlasku u misije, negdje daleko. Kako je došlo do ovoga da ja dođem u Vojni ordinarijat, stvarno dan-danas ne mogu potpuno objasniti, osim da kažem kako me Bog vodio ovamo i doveo me u Vojni ordinarijat. Ispočetka

mi je to bilo pomalo čudno: dolazak svaki dan u 8 sati. Jer prije svega – ovo je posao. Onda sam u Ministarstvu obrane počeo organizirati svete mise i nakon određenog vremena meni se to jako svidjelo. Zavolio sam silno Hrvatsku vojsku i čekao sam svaki novi dan da dođem među njih, susrećem se s njima, služim svetu misu, družim se s njima. Pronašao sam se u tome i zavolio sam biti vojni kapelan, pogotovo u Ministarstvu obrane, a poslije i na Hrvatskom vojnom učilištu. To mi je bio vrhunac radosti i svega onoga što sam doživio u svim drugim službama koje sam obnašao ovdje.

Znate da su nama, budućim časnicima, misije (Afganistan, Kosovo KFOR itd.) uvijek zanimljive. Kakva su Vaša iskustva i sjećanja na te dane?

Prvi sam put išao u misiju nakon godine i pol službe vojnoga kapelana. Nikoga nisam poznao prije odlaska u misije, osim zapovjednika, kojeg sam upoznao nekoliko mjeseci prije. Ispočetka mi je bilo neobično, već i na aerodromu. Razmišljao sam: Pa ja ne poznajem tu vojsku, a zadužen sam za njih! I to me zaokupljalo još na putu. Išli smo negdje na granicu s Rusijom u jednu američku bazu. Bili smo tamo 3 – 4 dana, tada sam ih već počeo upoznavati. Oni su mene čudno gledali, ja sam gledao njih. Pa sam se počeo pitati: Zašto ja uopće idem? Nisam upoznat s tom misijom. Što ću tamo raditi? Znači, nakon godinu i pol službe u Ministarstvu, ja sam išao u Afganistan. Ali nakon dolaska u Afganistan, iz dana u dan upoznao sam sve više naših vojnika. Tamo sam organizirao dušobrižništvo i mogu reći da je to bilo lijepo, intenzivno razdoblje, gdje sam zapravo izbliza vidio sve potrebe koje hrvatski vojnik ima i još više ga zavolio. I nastojao sam im biti kroz to vrijeme od koristi. Dakle, svakodnevna sveta misa, molitva krunice, razgovori, ispovijedi. Kroz tih šest i pol mjeseci mislim da sam rastao. Ne samo da sam ja dao Hrvatskoj vojsci, hrvatskom vojniku, nego su i oni meni davali kroz te razgovore i kroz to iskustvo. Ja sam uz njih rastao kao svećenik i kao čovjek. Jedno jako lijepo iskustvo. Neki poseban događaj ne bih izdvojio, osim kad sam vidio da do nekih ne mogu doći na religiozni i vjerski način.

Tada sam upotrijebio svoj talent za šišanje: ponudio sam šišanje svima onima koji se žele šišati. Šišao sam u svoje slobodno vrijeme i tako sam ostvarivao komunikaciju s onima koji nisu dolazili u kapelicu na misu. Tako sam ih lagano privukao. Šišanje je koštalo tri Očenaša.

Više od 12 godina najuže ste povezani uz nas, mlade pripadnike i cijelu Hrvatsku vojsku općenito. Što nam možete reći o tome, koliko je to na Vas utjecalo?

Kroz svaki susret s drugom osobom uvijek učim. Dakle, iz svake situacije ja učim. I iz onih najgorih situacija. To je moje načelo, da svaki dan nešto moram novo naučiti u životu. I iz onih najgorih situacija i iz onih najboljih situacija. Svako je moje novo iskustvo upoznavanja nove osobe bilo učenje. Izgrađivale su me i poteškoće koje su drugi proživljavali. Također, u kontingentu imali smo zajedničkih poteškoća i kriza. I onda, upravo u tim

situacijama, nisam dopustio da ono loše u životu izvuče najgore iz mene. Baš suprotno, potrudio sam se baš tada dati najbolje od sebe.

Uzmite, recimo, limun: kad ga pritisneš, iz limuna će izići sok. A kad pritisneš osobu, čovjeka, što će iz njega izaći? Iz neke će osobe izaći najveći bijes, iz neke će izaći ljubav i dobrota. Evo, upravo sam iz takvih situacija učio. Nastojao sam u tim teškim trenucima sebe vježbati, kontrolirati da iz mene izađe dobrota ili da mene te poteškoće profiliraju i izgrađuju kao osobu.

Koje biste susrete izdvojili? Možete li nam ispričati o kojem susretu u nekoj od postrojba ili nekoj lokaciji, susretu koji Vam je bio upečatljiv?

Situacija koju bih izdvojio, koja je posebno ostavila pečat na mene, mislim da je bilo 2017., bio je povratak, odnosno doček mrtvog vojnika iz Litve. Naš pripadnik umro je u Litvi i trebalo je dočekati

njega i njegovu obitelj na Plesu. Imao je djecu, suprugu i roditelje. Trebao sam doći do litvanskog zrakoplova, trebalo je iznijeti mrtvo tijelo našeg vojnika, donijeti tijelo do pogrebnog vozila i biti s tom obitelji. To me posebno dirnulo. To su trenutci koji ostaju trajno prisutni. Teški su bili i trenutci kada su poginuli naši piloti. Oni su duboko u meni ostavili trag. Tada sam nastojao biti blizu Hrvatskoj vojsci, suosjećati s njima i njihovim obiteljima. Ili situacija kada je naša jedna pripadnica ozlijedila ruku u Afganistanu i kada se morala vratiti u Hrvatsku. To me kao osobu, kao svećenika, dušobrižnika dirnulo, a trebao sam doći pred sve naše pripadnike, služiti svetu misu i biti dostupan svima. Bilo je i lijepih trenutaka. Najljepši su mi trenutci bili s vama, kadetima na HVU-u, posebno zornice.

To bih izdvojio kao najljepše: jutarnje svete mise u punoj kapelici. Ponekad ste bili pospani, ali ste rado dolazili tamo. Dakle, to me ispunjavalo, to me kao osobu i kao svećenika držalo. Tu sam učio od vas i tu ste vi meni više davali nego ja vama.

Treći ste biskup gospićko-senjski. Poznati ste kao nadasve srdačna, pristupačna i skromna osoba. Kako se nosite s velikim publicitetom, koji je sada neizbježan?

Zapravo, ništa se u meni nije promijenilo, osim što tražim svoj identitet i drugi ljudi me sad malo drukčije gledaju. Nedavno, kad sam bio u Gospiću i došao do gradonačelnika, on je pripremio cijeli

jedan zbor male djece, koja su mi otpjevala dvije pjesme. Zapravo, bio sam iznenađen. Ljudi stvarno drže do biskupa i to mi je još više stvorilo strah. I kad sam došao, još sam se zapravo više povukao u sebe. Ljudi puno traže od mene. To sam rekao prije 3 – 4 dana u Gospiću svećenicima. Osjetio sam kako ljudi traže da mi budemo sveti. Ja to nisam, a trebao bih biti. Zapravo, vrijedim onoliko koliko vrijedim pred Bogom. Onda vidim da puno ne vrijedim; ljudi mi daju neku slavu i čast, a ja osjećam da to nije tako.

Ali ja osjećam da ne pripada meni slava i čast, nego pripada Isusu Kristu, koji me izabrao i koji me sada šalje na ovaj put. I ja ne smijem umisliti da je to čast meni, nego Bogu. Ljudi iskazuju Bogu čast i slavu i daju Njemu publicitet.

Osjećam da sve ono što ljudi sad iskazuju, zapravo iskazuju samome Bogu. Ne smijem umisliti da iskazuju meni. Ako bih se umislio, onda sam stvarno promašio, je li tako?

S obzirom na to da ovaj razgovor vodimo neposredno uoči Vašega biskupskog ređenja u gospićkoj katedrali Navještenja BDM, možete li nam reći što donosite svojoj Crkvi u Biskupiji, s čime dolazite?

Dolazim u Gospićko-senjsku biskupiju sa svime onime što ja jesam i nastojat ću ovo što jesam i biti: ne mijenjati se, biti i skroman i ponizan i nastojati biti blizak svima. Od onih malih ljudi pa do onih, nazovimo ih velikih ljudi. Nastojat ću otići do svih krajeva Biskupije do svih mjesta vidjeti kako ljudi žive. Ako vidim da su ljudi u potrebi, bili pravoslavci, bili katolici, nastojat ću koliko bude u mojoj mogućnosti, pružiti pomoć.

Ako ne budem mogao ja, tražit ću od vlasti da pomognu. Nije od Boga da je danas netko gladan, žedan, bez struje, bez vode, a mislim da i toga ima.

Kroz godinu obići ću cijelu Biskupiju, spustiti se do maloga čovjeka i nastojati biti s ljudima, čuti njih, njima biti od pomoći. To je ono što obećavam. I također obećavam da ću moliti za taj narod, molit ću za nova duhovna zvanja, za nove svećenike i truditi ću se biti dobar. Biti dobar pastir koliko je moguće, biti uz ljude i za ljude. To vam obećavam.

I na kraju, voljeli bismo kada biste nama kadetima poslali poruku, koju uvijek od Vas rado primamo.

Mislim da ste vi kadeti, to sam već rekao ministrima prije i sadašnjem ministru, najbolje što Hrvatska ima. Vi nosite odoru pobjedničke Hrvatske vojske, nosite odoru naših poginulih branitelja, branitelja koji su bili ranjeni, branitelja koji su ostali invalidi i nosite je dostojanstveno. Nastojte iskoristiti ovo vrijeme svojeg školovanja ulažući u sebe i budite izvrsni u svemu. Jer Hrvatska vas treba, treba časne ljude, a mislim da vi to jeste, koliko vas poznajem i koliko sam vas uspio upoznati i vidjeti.

Danas-sutra bit ćete časnici, nositelji ovoga sustava, a ljudi imaju povjerenje u Hrvatsku vojsku. Danas želim reći i onima koji vjeruju i koji su pripadnici katoličke vjere i koji nisu, vama koji ste pripadnici katoličke vjere i koji vjerujete u Boga – stavite Boga u svoj život i Bog će osmisliti vaš život. Postoje i postojat će poteškoće, trenutci krize, to sam često govorio, ali tada dođite i obratite se Isusu Kristu, koji ima odgovor na sva vaša pitanja. Ja ponekad nemam odgovore, drugi ih možda nemaju, ali Isus Krist ima odgovore na naša životna pitanja i naše životne krize. To vam poručujem: ugradite Boga u svoj vojnički život, budite profesionalni u svemu, ali također ljudi s vjerom, ljudi koji će biti hrabri u svakom trenutku, spremni za sve izazove.

Dan otvorenih vrata Hrvatskog vojnog učilišta „Dr. Franjo Tuđman”

Dana 30. studenoga 2024. godine Hrvatsko vojno učilište „Dr. Franjo Tuđman” u Zagrebu i Splitu otvorilo je svoja vrata za javnost u povodu Dana otvorenih vrata, koji je privukao oko 300 posjetitelja. Ovaj događaj pružio je posjetiteljima jedinstvenu priliku da поближе upoznaju svakodnevni život kadeta, kao i obrazovne mogućnosti koje pruža jedan od najvažnijih vojnih obrazovnih centara u zemlji. Posjetitelji su imali priliku obići različite prostorije i objekte unutar vojarnje, gdje su kadeti svakodnevno angažirani na svojim obvezama i akademskim zadacima. Prvo su obišli kabinete rodova, gdje su mogli doznati više o specijalizacijama kao što su pješništvo, oklop, inženjerija, vojna policija i veza. Svaka od ovih prostorija pružila je uvid u specifične vještine i znanja koja kadeti stječu kroz vojnu obuku. Jedan od najzanimljivijih dijelova obilaska bila je dvorana u kojoj su kadeti demonstrirali pravilno izvođenje provjera pri samom upisu na vojno učilište, što je bio izvrstan način da posjetitelji steknu dojam

o rigoroznosti i profesionalnosti koja je ključna za svaki aspekt vojnog života. Također, posjetitelji su obišli spavaonice, gdje su imali priliku vidjeti kako izgledaju prostorije gdje kadeti spavaju, te su se uvjerali u urednost i disciplinu, koje su neizostavni dijelovi vojnog života. Osim toga, dan je bio prilika i za obilazak knjižnice, gdje kadeti mogu posuđivati knjige i učiti, kao i kapelice, koja predstavlja važan duhovni kutak za kadete. Kadetski klub, mjesto gdje kadeti provode svoje slobodno vrijeme, također je bio na popisu za obilazak, a posjetitelji su mogli doznati više o društvenim aktivnostima i mogućnostima opuštanja, koje kadetima omogućuju ravnotežu između ozbiljne obuke i slobodnog vremena. Ovaj Dan otvorenih vrata bio je izvrstan način da se široj javnosti predstavi svakodnevni život i obuka kadeta, ali i da se potencijalni budući kadeti i njihovi roditelji bolje upoznaju o mogućnostima koje nudi Hrvatsko vojno učilište „Dr. Franjo Tuđman”.

„General” u posjetu

Među posjetiteljima se našao i poznati svjetski glumac Goran Višnjić i njegov sin. Goran Višnjić je jedan od najistaknutijih hrvatskih glumaca koji je stekao svjetsku slavu zahvaljujući svojim ulogama u američkim filmovima i serijama. Rođen 9. rujna 1972. godine u Šibeniku, Višnjić je svoju glumačku karijeru započeo u Hrvatskoj, ali je pravi međunarodni uspon doživio nakon što je prešao u Hollywood. Najpoznatiji je po ulozi dr. Luke Kovača u popularnoj medicinskoj seriji „ER”, koja mu je donijela brojne obožavatelje širom svijeta. Osim toga, Višnjić je ostvario značajnu ulogu u hrvatskom ratnom filmu „General”, gdje je glumio generala Antu Gotovinu. Goran u posjet nije došao u funkciji glumca, nego u ulozi roditelja. Naime, sa sinom, sedamnaestogodišnjakom, posjetio je Dane otvorenih vrata, u organizaciji prijatelja iz djetinjstva, brigadira Huljeva. Kako Višnjić objašnjava, on i sin mnogo su putovali i obišli su brojne ratne muzeje,

a sada istražuju nove mogućnosti za njegovu budućnost. „Moj sin završava četvrti razred srednje škole ovdje u Hrvatskoj i planira ostati u zemlji. Iako je rođeni Amerikanac, Hrvatska mu je jako draga i planira nastaviti život ovdje”, otkrio je Višnjić. Iako je tek na početku istraživanja mogućnosti, dodaje kako će sin razmotriti sve opcije koje mu se ponude. „Možda je i ovo jedna od opcija, vidjet ćemo kako će se stvari razvijati”, zaključio je glumac, koji je i dalje snažno vezan uz svoju domovinu i ponosan je na to što njegov sin planira ostati u Hrvatskoj. Sin Gorana Višnjića osjeća snažno domoljublje prema Hrvatskoj. Iako je odrastao u Sjedinjenim Američkim Državama, Hrvatska mu je duboko u srcu, a njegov plan za ostanak u domovini govori o njegovoj želji da bude dio hrvatske zajednice i pridonosi njezinoj budućnosti. Ovaj osjećaj povezanosti s domovinom pokazuje koliko je važna uloga obitelji i odgoja u oblikovanju vrijednosti i ljubavi prema zemlji. Nadamo se da ćemo s mladim Višnjićem dijeliti školske klupe!

Autor: Lucia Marušić

OBEĆANJE DOMOVINI: KADETI HRVATSKE VOJSKE POLAŽU PRISEGU

U nedjelju 22. rujna 2024. godine na Hrvatskom vojnom učilištu „Dr. Franjo Tuđman” na vjernost i odanost domovini prisegnuo je 71 kadet. Iako nisu polagali prisegu, u postroju je sudjelovalo i pet kadeta iz naše partnerske zemlje Bosne i Hercegovine, koji ove godine također započinju svoje školovanje na Hrvatskom vojnom učilištu „Dr. Franjo Tuđman”. Od 71 kadeta koji su položili prisegu, 42 je polaznika prijediplomskog sveučilišnog studija Vojno vođenje i upravljanje i Vojno inženjerstvo, 10 polaznika integriranog prijediplomskog i diplomskog studija Vojno pomorstvo, 14 polaznika vojnih pilota te 5 polaznika Vojne kontrole zračnog prometa. Uz obitelji i prijatelje kadeta, svečanu prisegu uveličali su visoki državni predstavnici na čelu s izaslanikom predsjednika Republike Hrvatske Ivicom Olujićem, izaslanikom potpredsjednika Vlade i ministra obrane, državnim tajnikom Brankom Hrgom i načelnikom Glavnog stožera Oružanih snaga RH general-pukovnikom Tihomirom Kundidom te ostali. U svom obraćanju kadetima general-

pukovnik Tihomir Kundid naglasio je kako je prisega poseban trenutak u životu kadeta kojim ulaze u vojnu profesiju. Uz čestitke, načelnik je kadetima uputio ohrabrujuće riječi koje će ih pratiti kroz cijelu kadetsku karijeru, a i u budućnosti: „Ponosno i s vjerom u sebe koračajte hrabro i odlučno na putu koji je pred vama i koji će vas dovesti do vašeg cilja. Vjerujemo u vas jer vi ste budućnost Oružanih snaga.” Nekoliko kadeta podijelilo je svoja iskustva s pripremnog kampa i ciljeve u daljnjoj karijeri. Kadetkinja Katarina Jurić, polaznica studija Vojno vođenje i upravljanje vezano za pripremi kamp, rekla je kako joj je kamp ispunio sva očekivanja, a također je istaknula svoju viziju za budućnost: „Želim postati najbolja verzija sebe i vidjeti u kojem smjeru će se nastaviti moja profesionalna karijera.” Primanjem beretki, koje su simbol pripadnosti Hrvatskoj vojsci, i davanjem prisega ovi mladi ljudi službeno su postali kadeti i krenuli su na višegodišnji put školovanja i obučavanja kako bi postali najvrjedniji časnici Hrvatske vojske.

Prisega kadeta – videomaterijal

Autor: Ivona Certa

POZIV KOJI ZAHTIJEVA ODRICANJE, ALI I GRADI PONOS

U vojarni „Petar Zrinski” u Zagrebu 28. kolovoza 2024. svečano je uručen prvi časnički čin kadetima Hrvatskog vojnog učilišta „Dr. Franjo Tuđman”. Čin poručnice i poručnika primilo je 65 kadetkinja i kadeta 17. i 18. naraštaja, koji su završili sveučilišne studijske programe Vojnog inženjerstva, Vojnog vođenja i upravljanja te Vojnog pomorstva. Osim čina, kadeti su dobili časnički bodež, rješenje o prijmu u djelatnu vojnu službu i Odluku o rasporedu u postrojbe Hrvatske vojske. Potpredsjednik Vlade i ministar obrane Ivan Anušić uručio je činove novim časnicima te istaknuo njihovu ulogu kao jamca sigurnosti Hrvatske. General-pukovnik Tihomir Kundid istaknuo je da dodjela časničkog čina simbolizira njihova postignuća i preuzimanje odgovornosti za vođenje: „Danas započinje nova era u vašim karijerama, koja uključuje daljnje učenje i usavršavanje.” General-bojnik Slaven Zdilar čestitao je kadetima na uspjehu, naglašavajući da su prošli izazove obuke te preuzimaju časnu odgovornost vođenja: „Izabrali ste poziv koji zahtijeva odricanje, ali i ponos. Vaša je zadaća čuvati i unaprjeđivati naše vrijednosti.” Ministar je podsjetio na povijesne uspjehe Hrvatske vojske u Domovinskom ratu naglasivši kako je služenje u vojsci poziv, a ne samo posao. Zahvalio je obiteljima kadeta na podršci te izrazio ponos zbog naslijeđa koje simboliziraju vojničke oznake. Na kraju, novim časnicima poželio je uspješne karijere u Hrvatskoj vojsci. Poručnik Martin Krešan izrazio je također uzbuđenje zbog početka svoje časničke karijere i smatra kako je spreman za svoju novu dužnost te da je tijekom školovanja dobio potrebna znanja koja će s vremenom usavršavati.

30. listopada 2024. održana je svečana dodjela časničkih činova 15 kadeta 17. i 18. naraštaja sveučilišnih vojnih studija Vojno vođenje i upravljanje, Vojno inženjerstvo i Vojno pomorstvo. Hrvatsko vojno učilište „Dr. Franjo Tuđman” ključna je točka u razvoju karijere svakog časnika Hrvatske vojske. Učilište pruža temeljito akademsko i vojno obrazovanje, koje omogućuje mladim kadetima da razviju svoje sposobnosti, steknu stručna znanja i pripreme se za preuzimanje odgovornosti u vođenju i zapovijedanju. Za svakog časnika to je početak profesionalnog putovanja, mjesto gdje se temelji

snaga, karakter i posvećenost vojnim dužnostima koje će obnašati u službi Republike Hrvatske. Svečanosti su uz kadete Hrvatske vojske nazočili predsjednik Republike i vrhovni zapovjednik Oružanih snaga RH Zoran Milanović, izaslanik potpredsjednika Vlade i ministra obrane, ravnatelj Uprave za ljudske potencijale Ministarstva obrane Ivan Jušić, načelnik Glavnog stožera Oružanih snaga RH general-pukovnik Tihomir Kundid, zapovjednik Hrvatskog vojnog učilišta „Dr. Franjo Tuđman” general-bojnik Slaven Zdilar, zapovjednik Hrvatske ratne mornarice komodor Damir Dojković i vojni ordinarij monsijor Jure Bogdan.

Promocija kadeta – videomaterijal

Autor: Maja Zagorac

33 GODINE OD SLAVNE BITKE ZA GRAD HEROJ

Bitka za Vukovar, koja se odvijala od kolovoza do studenog 1991. godine, predstavlja jednu od najvažnijih i najkrvavijih epizoda Domovinskog rata. Vukovar, smješten na Dunavu, bio je strateški važan zbog blizine granice sa Srbijom i okruženosti selima s većinskim srpskim stanovništvom. Od svibnja 1991. napetosti su eskalirale u otvorenu pobunu, dok su jedinice Jugoslavenske narodne armije (JNA) i paravojnih formacija iz Srbije dodatno pojačavale pritisak očekujući da će grad pasti unutar dva do tri dana. Vukovar je, iako okružen i neprestano napadan, postao simbolom otpora Hrvatske agresiji JNA i srpskih snaga.

Bitka za Vukovar podijeljena je u tri faze: prva faza (od 24. kolovoza do 15. rujna), druga faza (od 16. rujna do 17. listopada) i treća faza (od 18. listopada do 20. studenoga). Prve ozbiljne borbe započele su u srpnju 1991. godine, kada su hrvatske snage zauzele Borovo naselje. Grad je bio pod zapovjedništvom

Mile Dedakovića „Jastreba”, čija je hrabrost simbolizirala odlučnost hrvatskih branitelja.

Tijekom ljeta osnovana je 4. bojna 3. A brigade Zbora narodne garde (ZNG) kako bi pružila obranu. U isto vrijeme, pripadnici policije i HOS-a te hrvatski i inozemni dragovoljci pojačavali su gradske snage, dok su snage JNA nadzirale most između Iloka i Bačke Palanke te tako dodatno otežavala položaj branitelja.

Početak opsade i herojska obrana

Opsada Vukovara službeno je započela 25. kolovoza 1991., kada su snage JNA, potpomognute paravojnim jedinicama, krenule u masovni napad. Grad je bio suočen s neprekidnim granatiranjem, zračnim napadima i teškim napredovanjem neprijateljskih jedinica. Najteži napadi započeli su krajem kolovoza, kada su JNA i pobunjeni Srbi pokušali probiti obranu

iz više smjerova. Grad, u kojem je bilo oko 1800 branitelja, suočavao se s nadmoćnim neprijateljem koristeći se improviziranim barikadama i minimalnim oružjem kako bi usporio napredovanje agresora. Grad Heroj bio je stalno izložen napadima agresorova teškog topništva i tenkova, no naši branitelji nisu posustajali.

U prvoj fazi bitke agresorske snage više su puta pokušale probiti obranu grada na južnim i sjeverozapadnim prilazima radi brzog zauzimanja Vukovara. Međutim, doživjele su prve veće gubitke u ljudstvu i opremi, shvaćajući da grad neće pasti za nekoliko dana. Tijekom ta tri tjedna obrana Vukovara konačno se ustrojila prema vojnim načelima te se zamijenio dotadašnji teritorijalni pristup koji je bio usmjeren na obranu pojedinih gradskih četvrti bez dovoljno koordinacije. U ranoj fazi bitke tenkovi JNA utvrdili su položaje na zapadnim prilazima, čime je prekinuta izravna cestovna veza između Vukovara i Bogdanovaca. U to vrijeme otvoren je tzv. „kukuruzni put“, koji je prolazio kroz polja kukuruza od Vukovara preko Lušca do Bogdanovaca, a potom do Vinkovaca. Ovaj opasan put bio je jedini način za dopremu pomoći vukovarskim braniteljima.

Druga faza bitke za Vukovar obilježena je prvim većim prodorom neprijatelja na južnom dijelu bojišnice, uključujući područja tvornice „Vuteks“, Radničkog naselja, Naselja Josipa Cazića i Kugina groblja, uz spajanje vojarne JNA i Petrove gore te zauzimanje nekih ulica na Sajmištu. Istodobno, na sjeverozapadu, u Borovu naselju i na Trpinjskoj cesti, neprijatelj pokušava prodorom oklopnih postrojbi dublje ući u grad, ali hrabri branitelji odbijaju napade

te pretvaraju Trpinjsku cestu u „groblje tenkova“. Dana 13. listopada Hrvatska vojska i specijalne postrojbe MUP-a pokušale su deblokirati Vukovar napadom na neprijateljske položaje kod Marinaca. Nažalost, 16. listopada poginuo je Blago Zadro, zapovjednik obrane Borova naselja koji je posmrtno promoviran u čin general-bojnika.

Kada je riječ o omjeru snaga agresora i naših branitelja, bitno je naglasiti sljedeće: agresor je brojio oko 30 000 vojnika, dok se u gradu Vukovaru nije nalazilo više od 1800 branitelja. Što se tiče tehnike i mehanizacije, agresor je imao oko 600 tenkova, a naši branitelji 4, srpskih OT-ova i BVP-ova bilo je oko 500 komada, dok su naše snage imale samo 2. JNA je imala oko 180 haubica/topova, a branitelji Vukovara 16. Također, vojnici JNA imali su oko 48 SVLR-ova, dok branitelji nisu imali niti jedan.

Humanitarna katastrofa

Opsada grada Vukovara bila je obilježena jednom velikom i zastrašujućom humanitarnom katastrofom. Naime, bolnica u Vukovaru postala je simbol patnje i borbe za život, bez potrebnih lijekova i opreme, dok su ranjenici i civili liječeni u gotovo nemogućim uvjetima u konstantnome strahu za život. Svakodnevno su im prijetile granate neprestano padajući na ovu zdravstvenu ustanovu. 24. kolovoza 1991. godine na bolnicu je izvršen prvi napad JNA zrakoplovima, a nakon toga dana na bolnicu je svakodnevno padalo prosječno 700 granata. Konvoji pomoći vrlo su rijetko prolazili zbog stalnih neprijateljskih napada.

Grad je bio potpuno odsječen od ostatka Hrvatske, ali su hrvatski branitelji nastavili pružati otpor. Do listopada obrana Vukovara bila je reorganizirana u 204. brigadu Hrvatske vojske, a unatoč iscrpljenosti, snage su i dalje sprječavale dublje prodore agresorskog JNA.

Privremena okupacija Vukovara i posljedice

Nakon gotovo tri mjeseca opsade Vukovar je pao 18. studenog 1991. godine. Padom Grada Heroja uslijedili su teški zločini nad civilima i braniteljima. Masakr na Ovčari, gdje su ubijeni ranjenici i civili iz vukovarske bolnice, postao je simbol ove grozne i nezamislive tragedije. Na tome je mjestu ubijeno preko 200 zarobljenika, a u srpskim je logorima završilo oko 1557 branitelja i oko 2000 civila, od kojih su 222 ubijena, a 230 ljudi umrlo je od posljedica tog zarobljeništva. Također, još se više od 1000 ljudi smatra nestalima te dan-danas nisu pronađeni njihovi posmrtni ostatci. Više od 20 000 ljudi bilo je prisiljeno napustiti svoje domove, dok je grad ostao u ruševinama. Također je bitno naglasiti da je Vukovar branilo oko 400 žena i 93 maloljetnika. Unatoč padu, herojski otpor vukovarskih branitelja omogućio je Hrvatskoj da bolje organizira svoje snage i pojača obranu za daljnji tijek rata. U grad je vraćen ustavno-pravni poredak Republike Hrvatske mirnom reintegracijom od 15. 1. 1996. do 15. 1. 1998. godine. Bitka za Vukovar ostala je trajni simbol hrabrosti, ponosa i neustrašivog duha hrvatskog naroda. Grad je danas mjesto sjećanja na žrtve koje su pale za slobodu Hrvatske. Vukovar i njegovi branitelji pokazali su snagu zajedništva i ljubavi prema domovini i narodu te tako postali uzor i ponos za sve buduće generacije.

TRPINJSKA CESTA

- „Groblje tenkova”
- Pod vodstvom zapovjednika Blage Zadre i suborca Marka Babića 15. rujna uništeno je 19 srpskih tenkova i jedan zrakoplov.
- Ovo područje nalazilo se na glavnom pravcu napada JNA. Trpinjska cesta nije bila samo strateška točka, već i simbol otpora i nadljudske hrabrosti hrvatskih branitelja, a njihov je otpor dao nadu

ostatku Hrvatske i postao inspiracija za daljnju borbu za slobodu.

BOROVO NASELJE

- Industrijsko naselje u zapadnom dijelu Vukovara, poznato po tvornici obuće Borovo, bilo je strateški važno zbog svojeg položaja uz obalu Dunava i blizine granice sa Srbijom.
- Zapovjednik: Blago Zadro.
- Okupirano je 19. studenoga 1991. godine. U toj gradskoj četvrti ubijena je 51 osoba, a u cijeloj je četvrti u gotovo tri mjeseca opsade Vukovara poginulo 176 civila i hrvatskih branitelja.

TVORNICA BOROVO

- Tvornica i skladišni kompleks unutar Borova naselja.
- Tvornica je davala struju i vodu, ovdje se popravljalo i izrađivalo oružje i oruđe. U sklopu tvornice bilo je i njezino skladište – Borovo commerce, u kojemu se nalazilo oko 1000 građana pa je poslije postalo i pričuvena bolnica.
- Unatoč bijeloj zastavi i zastavi Crvenoga križa, agresor je razorio skladište, a branitelje, ranjenike, ženu, djecu i starce u kolonama je odveo u logore. Dio njih ubijen je u koloni na putu do vozila, dio u logorima i masovnim grobnicama, a za njih 48 još se traga.

BUŽDAK

- Dio Borova naselja koji je isturen na jugozapadu i ključan je za komunikaciju prema Vinkovcima.
- Istaknuo se Zdenko Horvat, kojemu su četnici brata danima mučili i na kraju ubili na samo pedeset metara od njegova položaja, a on je uništio 10 srpskih tenkova i 1 transporter.
- Djelovala je topnička skupina Bikovi pod vodstvom Zvonka Milasa, koja je imala četiri haubice 155 mm, od toga jednu neispravnu, i 400 granata, od kojih je samo polovina imala bojno punjenje, ali su srpskome agresoru nanijeli goleme gubitke.

LUŽAC

- Prigradsko naselje grada Vukovara.
- 2. studenoga 1991. godine nakon pada Lušca,

domaće srpsko stanovništvo, uz pomoć JNA i Arkanovaca, u ovom je dijelu grada poubijalo 59 nedužnih hrvatskih civila.

- Zauzimanjem Lušca obrana je prepolovljena na dva dijela – Vukovar i Borovo naselje.

PRILJEVO

- Bilo je važno kao poveznica između centra grada, Mitnice i Sajmišta s Borovim naseljem.
- Obranu Priljeva činili su pripadnici koji su branili Lužac.
- 13. studenoga 1991. godine 6 tenkova se probilo do Priljeva i tenkovskom paljbom potjeralo hrvatske branitelje sa silosa na Dunavu.

ADICA

- Šumovito i močvarno područje u neposrednoj blizini grada Vukovara koje je tijekom opsade imalo značajnu ulogu kao prirodna barijera i zaštitni pojas.
- Adica je također služila kao prikriveni put za komunikaciju između pojedinih dijelova grada i okolnih obrambenih točaka, omogućujući određeni stupanj mobilnosti hrvatskih snaga.

BOLNICA

- Vukovarska bolnica postala je simbol patnje i junaštva tijekom tromjesečne opsade Vukovara od kolovoza do studenog 1991. godine.
- Od 24. kolovoza na bolnicu je u danu padalo oko 700 granata.
- Za vrijeme opsade Vukovara od velikosrpskih snaga, u bolnici je pružena medicinska skrb za oko 3400 osoba. Kirurška obrada obuhvatila je između 2500 i 2900 ranjenika, a izvedeno je približno tisuću kompleksnih operacija. Najmlađa žrtva bilo je dojenče od šest mjeseci, dok je najstariji ranjenik imao 88 godina.
- Nakon 20. studenoga 1991. godine iz bolnice je planski odvedeno 200 ranjenika, bolesnika, a među njima i 20 djelatnika bolnice te pogubljeno na Ovčari.

DVORAC ELTZ

- 25. kolovoza 1991. dvorac Eltz postao je prva građevina u Vukovaru koja je bombardirana iz zraka.

KRIŽ

- Spomen-križ na ušću Vuke u Dunav je spomen-križ u gradu Vukovaru, u središtu grada.
- Postavljen je u listopadu 1998. godine kao dar Hrvatske ratne mornarice Zbornog područja Pula.
- Podignut je u čast svima koji su dali svoj život za neovisnu Republiku Hrvatsku.
- Križ je izrađen od pazinskoga kamena, a postolje od bračkoga kamena. Na postolju stoji natpis pisan glagoljicom *Navik on živi ki zgine pošteno*, riječi hrvatskoga velikana Frana Krste Frankopana.

MILOVO BRDO

- Zbog svojeg povišenog položaja omogućavalo je kontrolu nad okolnim područjem i pristupnim putovima prema gradu, čime je postalo metom intenzivnih napada JNA.
- Agresor ga je zauzeo 10. studenoga 1991. pa je tako dobio pregled nad cijelim gradom.

BOGDANOVCI

- „Kukuruzni put” – veza između Vukovara i ostatka Hrvatske.
- Selo s hrvatskim stanovništvom na ulazu u grad koje je pružalo najveći otpor srpskome agresoru.
- 10. ožujka 1991. na jednoj livadi Blago Zadro i Tomislav Merčep okupili su 2500 ljudi, koji su bili nenaoružani i bez odore, ali željni braniti domovinu, dok je neprijatelj pisao kako se tamo nalazi „4000 fanatičnih crnokošuljaša”.
- Bogdanovce je branilo oko 200 pripadnika Zbora narodne garde, Hrvatskih obrambenih snaga (HOS) i policije, kao i sami mještani, a 133 pripadnika su izgubila život, od kojih je 89 mještana.
- „Štafeta smrti” – jedanaest hrvatskih branitelja zajedno s civilima u nedjelju 10. studenoga krenulo je iz okupiranih Bogdanovaca u proboj preko minskoga polja.

POLICIJA

- 1991. godine nova policijska organizacija umjesto civilne službe morala je preko noći preuzeti obrambene zadaće jer je tada bila jedina Zakonom utemeljena organizacija.
- Policija je prva stala na branik domovine,

krenuvši gotovo goloruka i slabo naoružana u Domovinski rat.

- Poginulo je 88 djelatnika Policijske uprave vukovarsko-srijemske, 13 je nestalo, a 211 ih je ranjeno.

SAJMIŠTE

- Bilo je poprište intenzivnih borbi jer je bila ulazna točka prema središtu grada.
- Palo je u ruke neprijatelja 17. studenoga 1991. Pad Sajmišta bio je početak kraja obrane Vukovara.
- Vodile su se ulične borbe za svaku kuću, svaki podrum ili vrt pod vodstvom zapovjednika Petra Kočića, zatim Velimira Đereka Sokola i Ivice Papoljaka.
- Tu nije bilo klasične crte bojišta, ratovalo se po obrambenim točkama i u bliskoj borbi s neprijateljem na razmaku od 15 metara udaljenosti.
- Palo je 17. studenoga, kada je sa Sajmišta u proboj krenula kolona oko 190 ljudi, koja se razbila u manje skupine, među kojima je bilo i civila, odnosno žena i djece koji su se odbili predati neprijatelju u ruke. Na čelu kolone bio je posljednji zapovjednik Sajmišta Josip Tomašić Osa, a na kraju kolone njegov zamjenik Nikica Burić Samoborac.

VODOTORANJ

- Simbol otpora i izdržljivosti grada Vukovara.
- Primio je 640 neprijateljskih pogodaka.
- Tijekom opsade grada tada dvadesettrogodišnji Ivica Ivanika s Mitnice prvi je stavio hrvatsku zastavu na vodotoranj i iznova je dizao pod granatama, a poslije je s njim išao i Hrvoje Džalto.

PETROVA GORA

- Dio Sajmišta naseljen stanovništvom srpske nacionalnosti, koje je bilo jedno od najtežih bojišta u Vukovaru. Borbe su se odvijale u uskim ulicama i između obiteljskih kuća.
- Branitelji su se suočavali s čestim pokušajima neprijatelja da prodru s Petrove gore kroz ovo područje u središte grada.

VELEPROMET

- Logor Velepromet bio je sabirni logor u Vukovaru pod srpskom upravom od 1991., gdje su držani

hrvatski zarobljenici, vojnici i civili.

- Bio je najveći logor osnovan tijekom Domovinskog rata.
- Kroz Velepromet je prošlo oko 10 000 ljudi, većinom hrvatsko i nesrpsko stanovništvo, a 700 ih se smatra nestalima.
- Prema izjavama svjedoka, 260 muškaraca bilo je zatočeno u sobi površine 100 kvadratnih metara, tukli su ih po kralježnici, izvodili na dnevna strijeljanja, koja su drugi zarobljenici morali gledati. Odvođeni su na prisilni rad, a jedan vukovarski branitelj ubijen je motornom pilom.

VOJARNA

- U vukovarskoj vojarni bila je stacionirana inženjerijska bojna 12. proleterske mehanizirane brigade JNA iz osječkog garnizona, koja je bila udarna postrojba 17. korpusa JNA ojačana mehaniziranom bojnom 453. mbr.
- 25. kolovoza 1991. pripadnici JNA kreću iz vojarne i postava u Borovu Selu zajedno s pripadnicima srpskih paravojskih postrojbi iz okolnih sela u napad na Borovo naselje i grad Vukovar.
- Snage JNA uspjele su provesti deblokadu vojarni i povezati se sa snagama pobunjenih Srba u naselju Petrova Gora. Prema riječima pukovnika Ilije Jokića, komandanta 453. mehanizirane brigade, bio je to najveći uspjeh brigade u kampanji oko Vukovara.

Bitka za Vukovar
5 minuta za sjećanje – videomaterijal

MITNICA

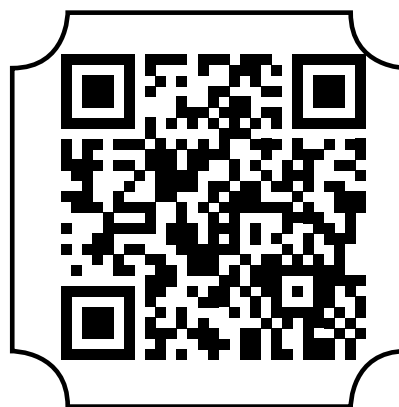
- Potpuno hrvatski dio Vukovara, koji je najpotpunije i najorganiziranije proveo obranu tog dijela Vukovara.
- 183 branitelja predala su se agresoru kako bi spasili oko 5000 civila iz tog dijela grada Vukovara i prevezli u sigurne dijelove Hrvatske.
- 18. studenoga 1991. godine u 15 sati počinje predaja Mitnice.

VUČEDOL

- Arheološko nalazište Vučedolske kulture, koje ima povijesnu vrijednost, bilo je izloženo oštećenjima, no poslije je obnovljeno. Unatoč ratnim okolnostima, područje je preživjelo i danas je podsjetnik na kulturnu i povijesnu baštinu Hrvatske.

MEMORIJALNO GROBLJE

- Najveća masovna grobnica u Hrvatskoj i u Europi nakon Drugog svjetskog rata, koja se nalazi se na istočnom prilazu Vukovaru.
- 16. studenoga 2000. godine groblju je utvrđen status Memorijalnog groblja žrtava iz Domovinskog rata.
- Na groblju je ekshumirano 938 tijela i na tom je mjestu postavljeno 938 bijelih križeva.
- Na groblju su također izdvojena dva križa, jedan za najmlađu žrtvu Domovinskog rata, Ivana Kljajića, koji je imao šest mjeseci, i za najstariju žrtvu Domovinskog rata, ženu koja je imala 104 godine.
- Posebno su izdvojeni grobovi Blage Zadre i Marka Babića.

Vukovar – kolona sjećanja
za naše heroje – videomaterijal

„Ne dozvolite da vas žive uhvate!”

Domovinski rat prožet je individualnim pričama pojedinaca, a svaka od njih zrcali tisuće različitih perspektiva na tisuće različitih događaja. Jedna je od njih i priča umirovljenog brigadira Hrvatske vojske, koji je u vihoru rata preuzeo odgovornost i upogonio svoje, u to vrijeme neprocjenjivo i rijetko znanje u svrhu obrane domovine, koju je prenio u jednoj večeri telefonskim pozivom. Srećom, priča je zapisana i u ovom obliku prenesena budućim naraštajima časnika Oružanih snaga kao uvid u aspekte odgovornosti, hrabrosti, znanja i inovativnosti koji su izvojevali pobjedu i hrvatsku slobodu. Ratna priča umirovljenog brigadira Ištvana Mihalika, zvanog Horthy ili Pišta, počinje 15. listopada 1990., kada su pristigle prve puške „u ilegalni”. Kada se dijelilo oružje, prizor je bio kao na autobusnom kolodvoru te je jednom prilikom general Glavaš izjavio: „Tu vam je pukovnik Pišta, on

od jednog metka napravi dva”. Ljudi su tražili po 30 metaka po zadaći, što je u to vrijeme bilo neizvedivo. Nedugo zatim osnovao je 302. logističku bazu. Sve, od donjeg rublja do minobacača, išlo je preko nje. Eskalacijom situacije u Hrvatskoj brigadir, tada satnik, Horthy zatražio je premještanje iz logističke u manevarsku postrojbu smatrajući kako će tamo biti korisniji s obzirom na to da je završio Školu za rezervne oficire Jugoslavenske narodne armije u Bileći. Tako je formirana 3. prištapska četa odnosno, u suvremenom nazivlju, 3. pristožerna satnija Stožera narodne obrane (SNO) u Osijeku. Svoje ljudstvo brigadir je pomno izabrao prema vojnoj specijalizaciji koja im je pridodana tijekom služenja u Jugoslavenskoj narodnoj armiji, a koja je upisana u njihove vojne kartone. Tražena je bila uglavnom minobacačka i protutenkovska specijalnost, a bilo je čak i slučajeva da je sa zapovjednicima drugih postrojbi „mijenjao” ljude, na primjer puškostrojničare za one minobacačke specijalnosti. Izjavljuje kako su stručnost i znanje u to vrijeme bili iznimno potrebni i cijenjeni te kako je nedostajalo ljudi adekvatne razine znanja. Postrojba se prije slanja na crtu bojišnice dodatno uvježbavala bojnim gađanjem u šumi Jarčevac između Osijeka i Valpova. 30. rujna 1991. 3. pristožerna satnija SNO-a Osijek stigla je u Laslovo kao potpora obrani sela.

„Mali Vukovar”

Laslovo je selo s većinskim mađarskim stanovništvom, smješteno dvadesetak kilometara južno od Osijeka. Kako je za vrijeme Domovinskog rata bilo okruženo pobunjeničkim selima, Palačom, Šodolovcima, Markušicom, Adom, Podrinjem i Silašem, predstavljalo je krajnju crtu obrane grada Osijeka. Dobilo je i nadimak „Mali Vukovar”. Incidentni događaji započeli su još u lipnju 1991., a jedan od najvažnijih prekretnih događaja zbio se 11. srpnja 1991. kada se major Jugoslavenske narodne armije Nandor Mazar, Mađar po nacionalnosti, obratio iz oklopnog transportera mještanima sela optužujući ih za otvaranje vatre na mještane Palače

pozivajući ih na predaju. Nedugo zatim započeli su i minobacački napadi na selo. 4. rujna agresorske snage probijaju i zauzimaju gotovo dvije trećine sela, nakon čega su odbijene, a u selo pristiže sve veće pojačanje, među kojim je i 3. pristožerna satnija. Smještajne prostorije satnije bile su u „Crvenoj vojarni” u Osijeku, a brigadir Horthy je svoje ljude puštao s bojišta u smjenama od po tjedan dana radi odmora dokle god je to bilo moguće. Od novosti koje je uveo u operativnom smislu, važno je napomenuti zapisivanje krvne grupe na osobni karton svakog vojnika, što je uvelike olakšalo daljnje zbrinjavanje u slučaju ranjavanja. Do tad taj postupak nije bio ustaljen. Sva znanja koja su vojnici i zapovjednici stekli tijekom ročne i rezervističke obuke u JNA pretočila su se u praksu u Laslovu. Od naoružanja, satnija je rukovala dvama bestrzajnim topovima, dvama minobacačima 82 mm, trima minobacačima 60 mm, Oerlikon brodskim topom te lakim protuavionskim topom, koji je nabavio umirovljeni satnik Antun Smolčić. Za to oružje streljivo se izrađivalo u osječkom Vodovodu, što je još jedan primjer snalažljivih i inovativnih postupaka hrvatskog ratnika i genija koji je, razmišljajući kao inženjer i menadžer, premostio prepreke postavljene pred njega. Iz Muzeja Slavonije pripadnici su dobili nekolicinu Bren strojica i 900 komada streljiva, tada starog 60 godina. Još 400 – 500 komada dopremio je general Slavko Barić iz Valpova. U Laslovu je operativan bio i prvi višecjevni bacač raketa Hrvatske vojske dopremljen iz vojarne 32. korpusa JNA u Varaždinu.

Upaljači na raketama nisu bili funkcionalni pa su nove istokarili radnici osječčkog OLT-a. Iz VBR-a se pucalo samo s dvije lokacije u Laslovu. Rakeete su se detonirale na vanjski akumulator, a ispucavane su nasumično jer je elektronika bila u kvaru. VBR je bio protupropisno napunjen cijelo vrijeme radi mobilnosti. Brigadir Horthy je prilikom rukovanja i blaže ozlijeđen jer mu je rudo VBR-a palo na nogu. Uz 3. pristožernu satniju, važno je spomenuti da se u Laslovu nalazio i Prvi internacionalni vod, prva međunarodna postrojba Zbora narodne garde. Osnovan je 6. listopada 1991., a osnovao ga je pukovnik Hrvatske vojske mađarsko-bolivijskih korijena Eduardo Rozsá Flores – Chico. U sastavu PIV-a bilo je Austrijanaca, Portugalaca, Španjolaca, Engleza, Iraca, Amerikanaca, Mađara, Slovenaca, Srba i ostalih nacionalnosti. Vodu je pridružena i nekolicina lokalaca radi navođenja. Najteži dani za laslovačke branitelje bili su oni između 20. i 24. studenoga 1991., odnosno nakon što je palo Ernestinovo te je Laslovo palo u potpuno okruženje sve dok nije napušteno. Brigadir Horthy je izjavio: „Čim smo vidjeli srpsku zastavu na silosu u Ernestinovu, išao sam od položaja do položaja i pitao svakog vojnika ima li bombu za lijevu i desnu ruku jer predaje nema. Tko nema, dobio je. Dana je zapovijed: Tko god digne ruke za predaju, uključujući mene, ubijte kao psa. Ne dozvolite da vas žive uhvate!” U noći s 23. na 24. studenoga iz Laslova su se kanalima probili branitelji s 27 teško ranjenih suboraca i došli sigurno do Ivanovca. Iz naracije brigadira Ištvana Mihalika – Horthyja hrvatski kadeti mogu naučiti pregršt lekcija o inovativnosti, snalažljivosti, važnosti znanja i obučavanja, hrabrosti i čvrstoći uma učinkovitog vojnika, koji je spreman prevagnuti nad mnogobrojnijim, tehnički opremljenijim protivnikom, bez obzira na razlike u nacionalnosti ili vjeroispovjesti među ljudima. Laslovačke branitelje ove su razlike samo još više poticale da se bore za zajedničke ideale i djedovinu, za zakon i red koji je stajao vjekovima, a protiv totalitarnog stroja smrti koji je gazio sve pred sobom. Veliko hvala brigadiru Ištvanu Mihaliku – Horthyju, brigadiru Dubravku Panciću i mojem ocu, bivšem dočasniku pobjedničke Hrvatske vojske i branitelju Laslova.

ŠTO JE TO BILA BOJNA ZRINSKI?

Domovinski rat iznjedrilo je neke od najobučenijih i najspremnijih postrojbi ravne onima najboljima po cijelome svijetu. Da ovo nije ishitrena tvrdnja, potvrdile su i mnoge uspješne operacije u kojima su sudjelovale i odnijele pobjedu nad uglavnom mnogo nadmoćnijim neprijateljem. Među tim postrojbama osobito se ističu specijalne postrojbe, odnosno one postrojbe čija je obuka bila mnogo zahtjevnija, a njihova namjena izrazito specifična pa je zahtijevala samostalno djelovanje na području operacija. U ovom članku ispričat ćemo mali dio ratnog puta i mukotrpnu obuku jedne od njih – Bojne Zrinski. Nastojali smo u ovom tekstu prikazati sažetu sliku djelovanja cijele strukture specijalnih postrojbi u Domovinskom ratu, ali i najsazetija verzija zahtijevala bi mnogo više prostora od jednoga članka.

Cijela priča započinje ustrojavanjem postrojbe 18. svibnja 1991. godine pod nazivom Specijalni bataljun. Postrojba ubrzo mijenja ime u Postrojba za specijalne namjene Bojna Zrinski, pod zapovjedništvom pukovnika Ante Zorislava Rose i njegova zamjenika bojnika Miljenka Filipovića. Oba su zapovjednika prije dolaska u Hrvatsku služila u francuskoj Legiji stranaca na dužnostima dočasnika. Zapovjednik Roso, politički emigrant podrijetlom iz Ljubuškog, u Legiji je napredovao do čina narednika, dok je

zapovjednik Filipović, rodom iz Tomislavgrada, pri kraju karijere u Legiji obnašao dužnost vođe grupe komandosa, najelitnije skupine unutar Legije stranaca. Po povratku u Hrvatsku dočekuje ih tadašnji zamjenik ministra obrane Gojko Šušak pa ih zadužuje za osnivanje specijalne postrojbe unutar Glavnog stožera i MORH-a. Lokacija postrojbe bila je unutar bivših objekata Političke škole u Kumrovcu, a prvi pripadnici odabrani su među 300 pripadnika jedinice za posebne namjene MUP-a sa sjedištem u Kumrovcu. Od njih 300 samo 27 kandidata prošlo je rigoroznu selekciju, a još su im pridodana i dva pripadnika ATJ-a Lučko. Kriteriji selekcije bili su da kandidat ne smije biti stariji od 25 godina, ne smije biti oženjen, treba biti odličnog zdravlja i, naravno, iznimno psihofizički spreman. Čuvena je i rečenica zapovjednika Rose prilikom prvog susreta s odabranim kandidatima: „One koji nisu spremni poginuti za Hrvatsku, umoljavam da napuste dvoranu!” I doista – a to pokazuje samu ozbiljnost stvari – nemali je broj ljudi na te riječi izašao iz dvorane.

Prvu pravu zadaću postrojba je provela u diverzantskoj akciji kod Obrovca 29. svibnja 1991., odnosno na dan kada je Crvena zvezda igrala finale Lige prvaka pa su Zrinski pod okriljem noći, dok su srpske snage gledale utakmicu, mogli neometano

provesti svoju diverziju. Trideset pripadnika Bojne Zrinski odlazi 15. lipnja 1991. u Vukovar, gdje kroz razdoblje od mjesec dana obavljaju razne zadaće, poput obuke domaćih branitelja, otkrivanja pošiljki naoružanja, izviđanja i ophodnji na širem području Vukovara. Treba istaknuti kako je Bojna Zrinski uz JPZ MUP-a RH Rakitje, koja je poslije prebačena na područje Iloka, bila prva profesionalna postrojba na području Vukovara. Na farmi Opatovac pripadnici Bojne Zrinski obučavali su, zajedno s Tigrovima (pripadnicima JPZ-a Rakitje), novoosnovanu 4. bojnu 3. A brigade ZNG-a. Nakon obuke na farmi, Zrinski svoje sjedište prebacuje u dvorac Eltz, odakle provode sve glavne operacije unutar grada Vukovara. Akcija koja je obilježila sudjelovanje Bojne Zrinski u Vukovaru bila je akcija čišćenja Borova naselja 4. srpnja 1991., gdje su uz nanošenje teških gubitaka neprijatelju, svi pripadnici Bojne preživjeli. Nakon povratka iz Vukovara, uz mnoga novootvorena bojišta te golem broj kriznih točki, pripadnici će djelovati odvojeno u manjim grupama na području države sve do priključivanja bitki za Gospić na početku rujna 1991., gdje zarobljavaju generala JNA Krstevskog, zahvaljujući iznimnoj hrabrosti zapovjednika Filipovića, kao i svih ostalih pripadnika Bojne koji su sudjelovali u zarobljavanju.

Osim navedenih bojišta, postrojba je sudjelovala i u akcijama u zadarskom zaleđu, Hrvatskoj Kostajnici, Metkoviću, na Kupresu, u dubrovačkom zaleđu i drugdje. Ratni put im je završen VRO-om *Gusar* (operacija *Maslenica*), nakon koje se formira najelitnija postrojba Hrvatske vojske 1. hrvatski gardijski zdrug (u nastavku 1. HGZ), kojem okosnica biva upravo Bojna Zrinski. U sastav Zdruga ulaze još i Bojna Frankopan te dijelovi drugih specijalnih postrojbi Glavnog stožera Hrvatske vojske, Bojna Ban Jelačić, Matija Vlačić, Ferdo Sučić i dio 8. lakojurišne brigade Vojne policije.

Pripadnici Bojne „Zrinski” u Vukovaru (srpanj 1991.)

OBUKA KROJENA RATNIM ISKUSTVOM

Postrojbi se kroz vrijeme priključivalo sve više i više pripadnika, formirao se Zdrug, a obuka se uz nove instruktore razvijala u onu vrijednu jednog komandosa. No, i prije nastanka komando tečaja Bojna Zrinski provodila je svoju iznimno zahtjevnu i iscrpljujuću obuku. Kako bismo doznali što su to pripadnici Bojne morali prolaziti na raznim obukama, porazgovarali smo s gospodinom Antom Vukadinom. Čovjek je to koji je ne samo prošao kroz sve nedaće rata kao pripadnik Bojne Zrinski, već je unutar 1. HGZ-a napredovao i do razine instruktora džiju-džicua. Za početak, gospodin Vukadin ispričao nam je dio svojeg ratnog puta prije priključivanja Zrinskima, a iznimno je važan kako bismo prikazali profil pripadnika specijalnih snaga u Domovinskom ratu.

Nakon što mu je pokušaj da se prijavi u Hrvatsku policiju propao jer je tada bio, kako su mu rekli, bez iskustva služenja vojnog roka, odmah se prijavio na služenje kako bi što prije taj nesretni dio „odradio” i priključio se hrvatskim snagama. Jasno sada vidi kako je, kako i sam kaže, donio malo ishitrenu odluku, potaknutu mladenačkom naivnošću. Nakon raznih psihičkih i fizičkih tortura, s vojnog roka bježi netom prije samoga njegova kraja pa se priključuje Tigrovima. „U 8 sam pobjegao, a u 10 već bio pripadnik Hrvatske vojske!” kaže Vukadin. Nakon što je kao pripadnik Tigrova zarobljen u Hrvatskoj Kostajnici nakon grozних borbi i mnogo izgubljenih života, premješten je u logor Manjaču, gdje trpi razna ponižavanja, batine i više lažnih strijeljanja. Prilikom transfera u Sarajevo, gdje mu se sudilo za dezerterstvo, jednu noć proveo je i u Banjoj Luci, gdje mu je, kaže, bilo mnogo gore nego na Manjači, iako je ondje proveo samo jednu noć. Pri razmjeni zarobljenika na Plesu 25. studenoga 1991. odlazi u Zagreb, gdje doznaje za Bojnu Zrinski, za koju je odmah znao da je to „ono što on traži”. Naravno, nisu svi imali privilegij započeti svoj ratni put na ovaj način, ali činjenica da je nakon svega što je prošao, nastavio borbu i priključio se jednoj od najelitnijih postrojbi, govori mnogo o mentalitetu same Bojne Zrinski. Za obuku kaže kako je trajala cijeli dan, od jutra do mraka.

Zrinski su bili obučeni za sve: akcije izviđanja, kretanja na terenu, formacije, vrste maskiranja, upadanje u objekte, precizno gađanje, instinktivno gađanje, uporabu protuoklopnih sredstava (naravno, sve s bojevim streljivom) i ono što je na našeg sugovornika ostavilo najveći trag, obuka džiju-džicua. Pripadnici Bojne nisu imali vremena za odmaranje jer kad se nije provodila obuka, to je značilo da su na terenu i sudjeluju u borbenim akcijama. Također su i držali obuke unutar drugih postrojbi.

Za promjenu načina rada iz borbe u obuku napominje kako nije bilo lako, ali se trebalo raditi i konstantno usavršavati kako bi učinili naviše što mogu i donijeli prevagu na bojišnici. Na pitanje kako su oni ranjeni nastavljali s obukom po povratku u obučni centar, odgovara da se nastavljalo raditi koliko se moglo, što objašnjava i na svojem primjeru: „Bio sam ranjen u nogu, ali trčao sam koliko sam trebao. Također, na džiju-džicuu sam imao privilegij raditi na mekanoj površini”. Zanimljivo je i da je neovisno o ranjavanju u nogu, obavljao i skokove padobranom. Pri jednom slijetanju slomio je zdravu nogu na tri mjesta u pokušaju da sačuva onu ranjenu od siline udarca. Naravno, nakon što je zacijelio, nastavio je sa skokovima po starom. Za promjenu ustroja kaže kako je sama dinamika obuke i način ratovanja u postrojbi za specijalne namjene bila potpuno drukčija: „Usljedilo je novo dokazivanje u staroj postrojbi”.

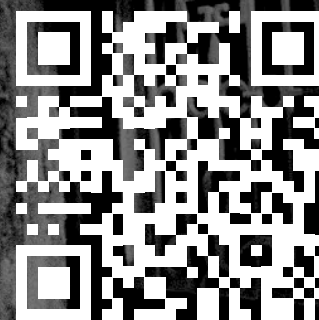
Bojna Zrinski 18. travnja 1994. preustrojila se u 1. HGZ pod zapovjedništvom generala Filipovića, gdje su se metode Legije stranaca nadopunjavale ratnim iskustvima, čiji je rezultat bila komando obuka, kruna obuke hrvatskog specijalca. Pripadnici Bojne pod grbom Zdruga sudjelovali i u operacijama *Cincar*, *Zima '94*, *Bljesak*, *Skok 2*, *Ljeto '95*, *Oluja*, *Maestral* i *Južni potez*.

Autor: Luka Goreta

GDJE SI BIO
'91?

Gdje si bio '91? Pitanje je to koje ste vjerojatno već koji put čuli, a čuju ga i mnogo češće gledatelji istoimenog podcasta našeg sugovornika, povjesničara i novinara Borne Marinića, čovjeka koji je odlučio svojim mukotrpnim trudom i radom približiti istinu Domovinskog rata svim onima zainteresiranim za nama veoma blisku povijest stvaranja hrvatske države. Njegov rad i djelo mnogo su širi od samoga popularnog podcasta po kojem ga većina poznaje, a kojim sve načinima gospodin Marinić nastoji ispričati neispričane priče Domovinskog rata, kako je cijela priča započela te kamo ona vodi, saznat ćemo kroz ovaj članak. Velika hvala gospodinu Mariniću što je, iako iznimno zauzet mnogim projektima, pronašao vremena da se odazove našem pozivu.

Možete li nam za početak reći kako ste se i kada prvi put zainteresirali za istraživanje Domovinskog rata te što vas je potaklo na dokumentiranje povijesti?

Domovinski rat, na sreću, nisam osjetio na svojoj koži niti se o njemu u mojoj mladosti toliko pričalo, ali sam rat zbio se relativno nedavno i njegovi tragovi još su bili vidljivi i zanimalo me što se to dogodilo. Kao mali volio sam gledati TV kalendar i čekao bih neki prilog o Domovinskom ratu. Tako je to ostalo na tome do srednje škole, kada sam shvatio da moja generacija stvarno ne zna ništa o događajima iz Domovinskog rata. Iako ih je zanimalo što se to dogodilo, nisu imali odakle saznati niti kroz obrazovni sustav ili na neki drugi način te sam se dodatno angažirao i počeo prijateljima opisivati što je bilo i kako je bilo. Zatim sam nakon srednje škole upisao studij povijesti te sam shvatio da, ako se želim

baviti nečim, jednostavno trebam samo započeti baviti se tim ozbiljnije. Domovinski rat nametnuo se jer je podosta neistražen i ostavlja mnogo prostora za rad i istraživanje. Svjedoci su još živi, a i sama tema je aktualna u svakodnevici. Tada nastaje Facebook stranica „Dogodio se na današnji dan – Domovinski rat“. Nisam ni sanjao da će doći do toga da imam preko 140 000 pratitelja na njoj, ali očito da sam dobro izabrao čime ću se baviti!

S obzirom na to da ste zastupljeni na različitim medijskim platformama, kakvo je vaše mišljenje o doprinosu medija na percepciju rata danas?

Kroz komentare gledatelja vidim da je interes golem! Radim maksimalnim kapacitetom, ali opet vidim da to nije dovoljno. Volio bih da ima više mladih povjesničara usmjerenih na stvaralaštvo u tom pogledu. Dosta se mladih povjesničara bavi Domovinskim ratom, ali u znanstvenom smislu, i razvijaju svoje znanstvene karijere. Ja sam na neki način to malo žrtvovao, iako bih se volio razvijati i u tom smjeru, ali za sada su mi kapaciteti ograničeni te sam se usmjerio na ovaj put. Krenuo sam s knjigama, ali sam shvatio da one i nemaju baš neki doseg. Za razliku od knjige, u prvih pola sata podcast pogleda 1500 ljudi, odnosno dvostruko više ljudi nego što će pročitati knjigu. Pokušavam biti aktivan na što više društvenih mreža, čak imam i osobu koja se brine za moj sadržaj na Instagramu. Podcasti su dostupni na više platforma te pokušavam pratiti tempo i biti sveprisutan. Prate me mladi od 12, 13 godina, uglavnom na novijim medijima, sve do osoba starije životne dobi, kojima možda više odgovara radijski

medij. Imam radijsku emisiju Domoljubne minute, koja ide svakoga dana na Hrvatskom katoličkom radiju. Na taj način pokušavam doći i do mladih i do starijih. Smatram da je svaki medij u nečemu dobar, a u nečemu loš, ali vjerujem da u ovo vrijeme najveći učinak imaju audiovizualni mediji. Lako su dostupni, kratki i nose sa sobom mnogo informacija te se trenutno najviše razvijam u tom smjeru.

U Hrvatskoj se vodi rasprava o predstavljanju Rata u školama. Koje promjene smatrate da treba uvesti u nastavu povijesti o Domovinskom ratu?

Svačije je mišljenje o tom pitanju subjektivno, ali imam dojam da je Domovinski rat uvijek bio na nekim marginama jer se njegovo gradivo ostavljalo za kraj godine i ne bi mu se posvećivalo dovoljno pažnje te na kraju sve ostaje na tome hoće li profesori imati volje predavati to gradivo ili ne. Zaista mislim da bi se taj program trebao malo prilagoditi, ali, opet, cijela stvar napreduje. Za razliku od vremena kad sam ja išao u školu, danas je izlet u Vukovar obvezan te učenici imaju spoznaju o nekim događajima iz Domovinskog rata. No, onda opet steknu sliku o tome kao da je rat vođen samo u Vukovaru. Smatram da bi učenici trebali biti upoznati s ratom u svom zavičaju jer iako su neka područja rat osjetila više nego druga svaki dio Hrvatske osjetio je ratna zbivanja. Također, na fakultetu sam imao problema s odabirom mentora jer je moja tema bila vezana uz Domovinski rat, a na Filozofskom fakultetu uopće ne postoji predmet koji se bavi njime. Možda opet, da sam upisao studij povijesti na nekom drugom fakultetu gdje Domovinski rat dobiva više pažnje, ne bih bio ni svjestan svega toga, ali što je, tu je... I neiskustvo je iskustvo.

Možete li nam opisati proces istraživanja i prikupljanja priča za vaše filmove o Domovinskom ratu?

Istraživanje se većinom sastoji od prikupljanja pisanih izvora i terenskog rada. Kroz projekte ostvario sam velik broj poznanstava i stvorio bazen ljudi preko kojih uvijek, za neki događaj o kojem su mi potrebne informacije, imam osobu preko koje mogu doći do tih informacija koje trebam. Na primjer, sada radim film o ženama pripadnicama 2. GBR koje su sudjelovale u akcijama na Banovini. Za početak

nazovem predsjednika udruge 2. brigade i zamolim ga da mi pomogne stupiti u kontakt s pripadnicama. On mi da određeni broj kontakata. Naravno, nisu sve voljne sudjelovati, ali dio bude zainteresiran. Zatim krećem s prikupljanjem informacija. Pokušavam uvijek ostati na nekakvoj distanci između mene i ljudi s kojima radim kako bih bio što objektivniji, ali, opet, u tom ljudskom kontaktu ne možeš se emocionalno ne povezati. Pogotovo kada razlažeš dušu toj osobi. Naravno, moraš se povezati s tim osobama. Sve je to dio procesa kako dolazim do finalnog proizvoda. Puno je muke iza toga, ali što je više muke, na kraju si nekako sretniji kad dobiješ finalni proizvod za koji vidiš da je dobar.

Smatrate li da postoji generacijska rupa u razumijevanju i raspravi o Domovinskom ratu?

Svatko se na svoj način veže uz neki dio povijesti i normalno je da svaka generacija na svoj način gleda na povijesne događaje. Uzmemo li za primjer Drugi svjetski rat, možemo reći da su na njega sigurno drukčije gledali naši roditelji nego naši djedovi i bake koji su ga, ako ne i proživjeli, barem osjećali puno dublje nego mlađe generacije. To se može reći i za Domovinski rat. Ne bih rekao da postoji neko mimoilaženje u razumijevanju, ali u percepciji određenih događaja svakako, jer će spomen

Domovinskog rata kod osobe koja ga je proživjela izazvati određenu emociju, osobno prisjećanje ili čak i traumu, dok kod nekoga poput nas mlađih neće. U tom korijenu postoji ta razlika koja se onda reflektira i na razumijevanje tih procesa. Smatram čak i da mi mlađi imamo možda i objektivniji pogled jer stvaramo sliku iz raznih izvora, od usmenih priča do čitanja literature i ostalih izvora informacija. Više puta su mi osobe koje su mi prepričavale određene događaje u kojima su sudjelovale, spomenule kako ja znam više o tom događaju nego oni. Uzrok je vjerojatno to što ja imam danas taj pogled „odozgo“, dok je ta osoba vidjela tada samo ono što se nalazilo ispred nje. Na kraju se moj pogled i njihov pogled stope u nešto što bi trebalo biti najbliže istini.

Pokrenuli ste projekt Gdje si bio '91? Koji je cilj tog projekta i gdje vas sve možemo vidjeti u budućnosti?

Stvarno nemam pojma. Trenutni je rast oko 2000 pretplatnika na mjesec. Dugoročnih ciljeva i ambicija nemam, zapravo nikad u životu nisam imao neke dugoročne ciljeve. Nakon osnovne škole upisao sam gimnaziju jer sam htio biti novinar, a na kraju srednje upisao sam povijest na Filozofskom. Tek sam onda odlučio da se želim baviti Domovinskim ratom. Sve je dovelo do podcasta, a gdje će me to odvesti,

stvarno ne znam. Imam neke kratkoročne ciljeve, želje i planove, ali uopće ne slutim niti razmišljam kamo će me sve to odvesti. Tu sam se nekako prepustio Božjoj providnosti i stvarno osjećam da je to tako i da je u mom svakodnevnom radu prisutan taj element. Kao i kad sam započeo s Facebook stranicom, ni s podcastom nisam znao hoće li taj projekt zaživjeti. Naravno, kako projekt raste, tako se javljaju i sponzori i lakše mi je održavati projekt na životu, čak ga još i proširiti. Potencijala, kad je riječ o Domovinskom ratu ima mnogo, sada je samo pitanje hoću li ga uspjeti ostvariti.

Mnogi vaši filmovi bave se složenim moralnim dilemama i sukobima koje rat donosi. Koje poruke najviše želite prenijeti gledateljima?

Dvije su temeljne poruke koje želim prenijeti: to da je karakter Domovinskog rata bio onaj obrambeni i oslobodilački, te da moramo biti ponosni na to razdoblje bez osjećaja krivice što je naša država stvorena ratom. Opet, trebamo biti svjesni da je rat zlo u kojem se događaju najgore stvari te da čovjek u ratu pokazuje i najbolje osobine, ali i one najgore te da je rat jedno neprirodno stanje koje pod svaku cijenu treba izbjeći. Također, pokušavam usaditi svijest onima koji ga nisu proživjeli da shvate da je to razdoblje naše povijesti u kojem je stvoreno naše društvo pod teškim okolnostima te da je plaćena golema cijena za ovo što danas imamo... Da je odora koju vi kadeti danas nosite natopljena krvlju i da ponos prema državi koja smo mi sami, treba biti golem. Kroz tu svijest o svemu što se dogodilo, o svemu onom što ja pišem, bilježim i pokušavam nekako približiti ljudima. Branitelji su isto bili ljudi kao ja i ti, samo su se našli u tom lošem vremenu. Na nama je danas da nastavimo graditi na temeljima koje su oni stvorili.

S obzirom na vaše iskustvo u javnom prostoru, što biste savjetovali onima koji tek počinju istraživati povijest ili projekte javne povijesti u Hrvatskoj?

Savjetovao bih im da samo krenu, da se ne predomišljaju, nego da se na bilo koji način aktiviraju. Pišite, stvarajte, kreirajte i netko će to prepoznati, samo se nemojte bojati! Kada osoba ima ispravne motive, to ne može otići u krivom smjeru.

Naše slavne odbojkašice ponovno su osvojile Prvenstvo Oružanih snaga RH u odbojci za žene, čime su obranile titulu prvakinja od prošle godine. Natjecanje je započelo 11. studenoga, a završeno je 14. studenoga ceremonijom uručivanja medalja i pehara u vojarni „126. brigade HV-a” . Utakmice su se odgiravale u sportskoj dvorani „Ivica Glavan – Ičo” u Sinju.

Na prvenstvu je sudjelovalo osam ekipa, a uvjerljivu pobjedu uz samo dva izgubljena seta na cijelom turniru, odnijela je naša ekipa Hrvatskog vojnog učilišta. Drugo mjesto osvojila je ekipa Gardijske mehanizirane brigade Hrvatske kopnene vojske, a treće mjesto ekipa Zapovjedništva za potporu. Najbolja natjecateljica Prvenstva je kadetkinja narednica Vedrana Musa, a ostatak ekipe činile su: čn Daliborka Olujić, kbb Darija Jurko, stn Vedrana Jelenić, kn Ana Krišto, kn Ružica Lovrić, kn Lorena Sorić, knn Mia Modrić i ks Kiara Žinić. Iako su bile najmlađa ekipa na Prvenstvu, naše odbojkašice već drugu godinu za redom dominiraju na terenu. Pred njima je još mnogo natjecanja pa im želimo još mnogo pobjeda i uspjeha.

Autor: Ana Krišto

NATJECANJE IZ ORIJENTACIJSKOG TRČANJA

Orijentacijsko trčanje, danas poznato i kao „trčanje s mozgom”, sve je popularniji oblik trčanja. Od 25. do 28. studenog 2024. godine u Varaždinu se provelo natjecanje u orijentacijskom trčanju na razini Oružanih snaga Republike Hrvatske. Natjecanje se sastojalo od tri različite discipline, a to su srednja staza, duga staza i štafeta. Kao predstavnici Kadetske bojne „Predrag Matanović” ovom natjecanju pristupilo je sedam pripadnika, od toga četiri kadeta i tri djelatnika Hrvatskog vojnog učilišta „Dr. Franjo Tuđman”.

To su kadeti četvrte godine studija: kadetkinja narednica Ines Leskovar, kadet narednik Stjepan Vukušić, kadet narednik Luka Šostarić i kadet narednik Dominik Nebes te djelatne vojne osobe: brigadir Darko Duhović, nadnarednik Miodrag Truhlaž i narednik Bože Đipalo. Natjecatelji su se suočili s raznovrsnim uvjetima i izazovima koji su im omogućili da pokažu svoja znanja i vještine iz ovog područja. Svaki sudionik utrke imao je samo kartu kao alat za snalaženje te su se morali osloniti na svoje vještine čitanja karte i orijentacije u prirodi. Važno je naglasiti da je karta dobivena tek na početku utrke te nisu mogli unaprijed znati gdje će trčati. Nakon što im je podijeljen alat, utrka je službeno započela. Cilj im je bio pronaći petnaest točaka na srednjoj utrci i

devetnaest na dugoj utrci u što kraćem vremenskom razdoblju i točnim redosljedom. Ovo natjecanje otežano je zbog elementa iznenađenja, zahtjeva za visokom koncentracijom i preciznosti natjecatelja.

Natjecatelji Kadetske bojne uspješno su završili utrku te su postigli zadivljujuće rezultate. Kadetkinja narednica Ines Leskovar osvojila je treće mjesto u kategoriji za žene, kadet narednik Stjepan Vukušić deseto mjesto u kategoriji do trideset pete godine i dvadeseto u apsolutnoj kategoriji za muškarce, kadet narednik Luka Šostarić četvrto mjesto u kategoriji do trideset pete godine i deveto mjesto u apsolutnoj kategoriji za muškarce. Osim njih, i djelatnici su postigli nadprosječne rezultate pa je brigadir Darko Duhović bio drugi u kategoriji četrdeset pet godina i više, i drugi u apsolutnoj kategoriji za muškarce, a narednik Božo Đipalo bio je drugi u kategoriji od 36 do 46 godina i 13 u apsolutnoj kategoriji za muškarce. Ekipu za završnu kategoriju (štafetu) predvodili su brigadir Darko Duhović, kadetkinja narednica Ines Leskovar i kadet narednik Luka Šostarić te su zaslužno osvojili prvo mjesto.

Ovi izvrsni rezultati dokazali su njihovu predanost i vještinu u suočavanju s ovakvim izazovima. Čestitamo našim kadetima i djelatnicima HVU-a na iznimnom uspjehu koji su postigli na natjecanju.

Autor: Lucija Tunjić

VELIKI USPJEH NAŠIH ZLATNIH KADETA

U razdoblju od 1. do 5. srpnja 2024. hrvatski kadeti sudjelovali su na prestižnoj EMILYO 7. Common Security and Defence Policy (CSDP) olimpijadi održanoj na Sveučilištu javne službe „Ludovika” u Budimpešti. Pod vodstvom Europskog učilišta za sigurnost i obranu, knn Luka Kirac, kn Ilija Ivanović i kd Doris Dasović predstavljali su Hrvatsku u nizu natjecanja, koja su uključivala prezentacije seminarskih radova, timska i pojedinačna natjecanja u znanju te interaktivne radionice.

Natjecanje je završeno velikim uspjehom hrvatskih predstavnika, među kojima je knn Luka Kirac osvojio dvije zlatne medalje, dok su kn Ilija Ivanović i kd Doris Dasović također osvojili zlatne i srebrne medalje u različitim disciplinama. Ova olimpijada, koja je okupila kadete iz cijele Europe, pružila je kadetima priliku za stjecanje novih iskustava u međunarodnim akademskim uvjetima te pokazala visoku razinu prilagodljivosti i znanja hrvatskih kadeta u kontekstu europske sigurnosne i obrambene politike.

Nakon svečane ceremonije, gdje su nam uručeni certifikati i medalje, napravili smo kratak intervju s gospodinom Christoforosom Christoforouom, koji radi za Ministarstvo obrane Cipra od 2000. godine, gdje se specijalizirao za sigurnosnu i obrambenu obuku. Kao nacionalni stručnjak, ključan je u koordiniranju programa Military Erasmus i inicijativa razmjene mladih časnika diljem Europe.

U intervjuu, gospodin Christoforou naglašava važnost stvaranja zajedničke kulture u vojnom obrazovanju u Europskoj uniji, kao ključnog koraka za jačanje sigurnosne i obrambene suradnje unutar Zajedničke sigurnosne i obrambene politike (CSDP). Razvoj ove ideje krenuo je kroz Erasmus+ program, čiji je cilj bio omogućiti mladim časnicima iz različitih zemalja da se obučavaju zajedno, upoznaju nacionalne kulture i postanu spremni za buduće zajedničke vojne operacije.

Jedan je od ključnih aspekata Erasmus+ inicijative omogućiti mladim kadetima da uče iz iskustava drugih vojski, ali i prepoznaju vlastite snage. Gospodin Christoforou ističe da razmjena ne služi samo za to da kadeti vide dobre primjere drugih zemalja, već i da spoznaju gdje su oni sami uspješni, što omogućuje objektivno procjenjivanje vlastitih akademija. Nadalje, razmjena stvara dugotrajna prijateljstva među budućim vođama, što može znatno olakšati donošenje ključnih odluka u kriznim situacijama jer će oformljeni odnosi omogućiti bržu i lakšu komunikaciju.

Jedna od ključnih prednosti sudjelovanja u Erasmus+ programu, prema gospodinu Christoforou, razvoj je međunarodne karijere. Sudjelovanjem u zajedničkim modulima, poput Emilyo modula, mladi časnici dobivaju priliku upoznati rad Europskog sigurnosnog i obrambenog sveučilišta te institucija Europske unije i NATO-a. Na taj način, od samih početaka karijere, stječu svijest o mogućnostima rada na međunarodnim pozicijama u okviru EU ili NATO misija. Gospodin Christoforou naglašava da mladi kadeti danas imaju priliku već od rane faze karijere razviti svijest o mogućnostima unutar EU-a i NATO-a, što im otvara vrata prema potencijalnim karijerama u međunarodnim sigurnosnim i obrambenim strukturama.

Kroz intervju gospodin Christoforou također spominje prednosti povezivanja mladih kadeta s Europskom sigurnosnom i obrambenom zajednicom te ističe važnost razumijevanja europskih sigurnosnih struktura kao korak prema budućim karijerama

na međunarodnoj razini. Gospodin Christoforou iznosi osobni primjer prisjećajući se vremena kada je završio vojnu akademiju u Grčkoj prije 24 godine, kad nije ni mogao zamisliti da će jednog dana raditi u Europskoj uniji. Danas, zahvaljujući Erasmus+ programu, mladi kadeti imaju tu priliku već od ranih faza obrazovanja, što smatra važnom prednošću za njihovu budućnost.

Intervju zaključuje naglašavanjem da programi poput Emilyo inicijative i drugih modula nisu samo prilika za osobni razvoj, već su odskočna daska za profesionalnu karijeru unutar europskih i međunarodnih sigurnosnih struktura, omogućujući mladim časnicima da postanu dio šire međunarodne zajednice.

Autor: Doris Dasović

11TH - 15TH NOV 2024

VRIJEDNO ISKUSTVO ZA BUDUĆE ČASNIKE

Oružane snage Republike Hrvatske nedavno su ugostile skupinu budućih časnika iz nekoliko europskih zemalja u sklopu zajedničkog modula osmišljenog za promicanje međunarodne suradnje i međusobnog razumijevanja Common Module: Cross Cultural Communication. Sudionici iz Italije, Grčke, Latvije i Bugarske podijelili su svoja iskustva i dojmove tijekom boravka u Hrvatskoj, ističući profesionalnost i gostoljubivost svojih hrvatskih kolega.

Podijeljena iskustva, zajedničke vrijednosti

Poručnik Nicolaus Brusaferrri iz Italije, polaznik četvrte godine Časničke škole u Torinu, izrazio je zahvalnost za priliku da može učiti od svojih vršnjaka iz drugih zemalja i s njima uspostaviti kontakte. „Poslan sam ovdje, ali doista sam zahvalan za ovo iskustvo”, rekao je Brusaferrri pa je istaknuo sličnosti između talijanske vojske i Hrvatske vojske, posebno u procesu obuke časnika.

Opisao je hrvatske Oružane snage kao „male, ali profesionalne” te istaknuo vrijednost izgradnje odnosa s budućim časnicima iz inozemstva.

Kadet četvrte godine Papalambrou Panagiotis iz Akademije za razvoj časnika borbene potpore u Grčkoj također je pohvalio OSRH. I on je istaknuo važnost modula u poboljšanju znanja o vojnoj komunikaciji i jačanju međusobnog poštovanja. „Divim se Hrvatskoj vojsci, iako je manja od grčke”, rekao je.

Kazao nam je kako se oduševio Zagrebom, opisujući ga kao prijateljski i prekrasan grad, čak i tijekom hladnijih mjeseci.

Jačanje vještina i prijateljstava

Kadet prve godine Tomas Sindrikson iz Nacionalne obrambene akademije Latvije podijelio je slične dojmove. Osvrćući se na svoje vrijeme provedeno u Hrvatskoj, istaknuo je priliku za interakciju s hrvatskim kadetima i poboljšanje svojih vještina komunikacije na engleskom jeziku. „Bila mi je čast razgovarati s administracijom i ljudima ovdje”, rekao je, dodajući kako je istraživanje grada dodatno obogatilo njegovo iskustvo.

Slično tome, Radina Ivanova iz bugarske Nacionalne vojne akademije „Vasilijeovski” istaknula je toplu gostoljubivost i profesionalnost hrvatskog naroda i vojske. „Ljudi ovdje najpristojniji su na ovim prostorima”, rekla je. Ivanova je izrazila novo-otkriveni interes za Hrvatsku, istaknuvši snažno zajedništvo unutar njezinih oružanih snaga i sličnosti s bugarskom vojskom. Razgovarajući s našim kadetima domaćinima doznali smo kako je ovaj program od velike koristi za nas kadete, a to nam je i potvrdio kadet druge godine Stjepan Čakarić opisujući svoje iskustvo kroz program: „EMILYO modul s temom Cross-Cultural Communication bilo je jedno veliko iskustvo na području komunikacije

i rada s partnerskim NATO zemljama u kojoj su sudjelovale Poljska, Latvija, Grčka, Bugarska, Italija i Hrvatska. Bila je čast ugostiti strane kolege i raditi s njima.” Kadeti su skupili brojna nova znanja, iskustva, uspostavili prijateljstva i stekli možda i najljepše uspomene za cijeli život. Svi su polaznici iznimno zadovoljni ishodom i nadaju se i u budućnosti sličnim modulima, a strani kolege ponovnom povratku u Hrvatsku.

Svijetla budućnost međunarodne suradnje

Zajednički modul pružio je priliku sudionicima za razvijanje međukulturnog razumijevanja, jačanje komunikacijskih vještina i izgradnju kontakata koji će im koristiti u budućoj vojnoj karijeri. Unatoč razlikama u veličini i opsegu njihovih vojski, kao zajednička osnova istaknuli su se profesionalnost, disciplina i međusobno poštovanje.

Kroz ovu inicijativu Hrvatska nastavlja igrati važnu ulogu u promicanju međunarodne vojne suradnje, ostavljajući trajan dojam na svoje goste i jačajući svoj ugled kao sposobnog i gostoljubivog partnera u globalnoj obrambenoj zajednici.

Autor: Doris Dasović

OD SAINT-CYRA DO ZAGREBA: ŠTO ZNAČI BITI KADET U HRVATSKOJ

Dolazak u Hrvatsku – slučajnost ili promišljen izbor?

„Zašto sam došao u Hrvatsku?“, ponavlja pitanje mladi francuski poručnik tijekom intervjua. Njegov dolazak nije bio slučajan. Kao dio studija, morao je odabrati zemlju za međunarodnu praksu, a izbor je pao na Hrvatsku. Glavni razlog bila je želja za istraživanjem specifične teme – usporedba fenomena francuskih dobrovoljaca u Domovinskom ratu i hrvatskih snaga s aktualnom situacijom u Ukrajini. „Postoje nevjerojatne sličnosti“, objašnjava. „Želim proučiti te poveznice i usporediti iskustva vojnika u oba konteksta.“

Prvi dojmovi o Hrvatskoj i HVU-u

„Ovo mi je prvi posjet Hrvatskoj“, priznaje. Posjetio je Pulu i druge dijelove zemlje te uživao u ljepotama koje Hrvatska nudi. Ističe kako mu je kao Europljaninu važno upoznati sve dijelove Europe. Nažalost, na HVU-u nije imao priliku sudjelovati u samoj nastavi zbog različitosti studijskih programa, no pohađanje nastave engleskog jezika u Školi stranih jezika omogućilo mu je upoznavanje hrvatskih časnika. „Razmjena iskustava s hrvatskim kolegama bila je iznimno korisna.“

Razlike između francuskog i hrvatskog vojnog sustava

Francuski vojni obrazovni sustav, kaže, bitno se razlikuje od hrvatskog. Dok hrvatski sustav objedinjuje sve unutar četiri ili pet godina, u Francuskoj je sustav podijeljen. „Nakon srednje škole odlazimo u pripremne škole kako bismo položili izuzetno zahtjevan prijamni ispit za vojnu akademiju“, pojašnjava. Njegova akademija, prestižni Saint-Cyr, pruža temeljnu pješačku obuku za sve buduće časnike, uključujući padobransku, i preživljavanje u ekstremnim uvjetima, poput francuske Gvajane. „Specijalizaciju biramo tek nakon osnovne obuke, na temelju rezultata i osobnih želja.“ Za sebe, kaže, još nije odabrao, ali ga privlači laka oklopna postrojba, posebice zbog izazova izviđačkih misija.

Kulturna razmjena kao ključ razumijevanja saveznika

Osim vojne obuke, ovo iskustvo mu je omogućilo dublje razumijevanje hrvatske kulture. „Kroz istraživanje za svoj rad naučio sam mnogo o raspadu Jugoslavije i posljedicama koje su i danas vidljive. Nemoguće je razumjeti saveznike bez poznavanja njihove povijesti”, ističe. Gastronomija, krajolici i način života u Hrvatskoj također su ostavili snažan dojam. „Oduševljen sam onime što sam otkrio, Hrvatska je zemlja s bogatom kulturom i povijesti, što je čini nezaobilaznim dijelom Europe.”

Nasljeđe i budućnost suradnje

Francuski poručnik Séverin Foillard zaključuje kako ovakve razmjene jačaju suradnju među zemljama NATO saveza, ali i doprinose osobnom razvoju pojedinaca. „Razumijevanje perspektiva naših saveznika, poput Hrvatske, ključno je za izgradnju jačih odnosa i bolje suradnje. Ovo je iskustvo neprocjenjivo.” Njegova želja za istraživanjem povijesnih fenomena i povezivanjem s aktualnim izazovima uistinu pokazuje kako povijest, vojska i kultura mogu povezivati ljude i zemlje.

Autor: Doris Dasović

DJEČJI OSMIJESI ZA KADETE VELIKOG SRCA

Humanitarna udruga „Srce kadetsko”, koja je osnovana na Hrvatskom vojnom učilištu „Dr. Franjo Tuđman”, aktivna je već dugi niz godina. Udruga djeluje u sastavu Kadetskog zbora i trenutno ima 12 dobrovoljnih članova, koji sudjeluju u humanitarnom radu unutar Kadetske bojne „Predrag Matanović”. Udruga provodi različite akcije, kao što su odlasci u pučke kuhinje, domove za nezbrinutu djecu i djecu s posebnim potrebama te ostale humanitarne aktivnosti. Cilj je pomoći potrebitima, posebice donacijama. Ovim humanitarnim aktivnostima kadeti stvaraju pozitivnu sliku Hrvatske vojske i ističu važnost humanitarnog rada i djelovanja. Zadaća je humanitarne sekcije prikupljanje, skladištenje i doniranje kadetskih marendi. Na taj se način pomaže pučkim kuhinjama i svima potrebitima. Donirana hrana najčešće je kadetska marena i suhi obroci, koji se sastoje od voća, sokova, čokoladica i voćnih jogurta. Svaki kadet koji to želi, hranu koju ne planira pojesti taj dan, može ostaviti kako bi se donirala Humanitarnoj udruzi „Srce kadetsko”, a Udruga će prije doniranja hranu uskladištiti u svojim prostorima. Nakon što se prikupi dostatna količina hrane za donaciju (najčešće u tijeku dva tjedna), provjerava se ispravnost donirane hrane pa

se ispravna hrana donira u Pučku kuhinju na Svetom Duhu. Djelatnici Pučke kuhinje, prema dogovoru s kadetima, svojim vozilom dolaze u prostor vojarne „Petar Zrinski” pa odvoze hranu u Pučku kuhinju. Kadeti su angažirani i savjesni. Tako se čak i tijekom ljetnih i zimskih kampova, pri završetku kampova sva preostala marena odvozi u Zagreb ili se donira obližnjim pučkim kuhinjama, ako je to moguće. Još jedan od korisnih postupaka koje provodi humanitarna sekcija, skupljanje je praznih plastičnih boca. Kada se napuni dovoljno vreća s plastičnim bocama, članovi Humanitarne udruge prikupljene boce odnose u prostoriju Udruge, a tamo se čepovi odvajaju od boce. Ni skupljeni čepovi neće biti bačeni, nego će se reciklirati u suradnji s civilnim humanitarnim udrugama. Usto, Humanitarnoj udruzi moguće je donirati kroz aktivnosti kao što je organiziranje „Večeri palačinki” u Kadetskom klubu. Naime, kadeti Hrvatskoj vojnom učilištu na taj način postižu da se taj isti novac umnoži i do nekoliko puta. Prikupljena ušteđevina pomaže u financiranju sredstava za Humanitarnu udruhu, na koja se još nadodaje novac od boca i čepova. Važno je naglasiti kako Humanitarna udruga prikuplja i staru odjeću, koja se potom donira u dobrotvorne svrhe.

Darovi svetog Nikole

Dana 6. prosinca 2024. članovi humanitarne skupine „Srce kadetsko” posjetili su Dječji vrtić svete Male Terezije na Vrhovcu. U povodu Svetog Nikole odlučili su organizirati aktivnost posjeta djeci bez roditelja, kojih je 18 u domu. Aktivnost je uključivala podjelu darova (igračke, dječje knjige, slatkiši) te igru i druženje s djecom. Djeca su bila jako sretna kada su vidjela kadete i vojne odore. Mnoga su rekla kako im je najdraže i najljepše družiti se s vojskom. Kadeti su istaknuli kako im je bilo jako lijepo raditi s najmlađima, a pogotovo s onima koji su ostavljeni i ne poznaju topao obiteljski život. Upravo je to i bio cilj cijele aktivnosti: u vrijeme adventa i božićnih blagdana pružiti najmlađima osjećaj doma koji je pun ljubavi i sreće.

Na kraju, humanitarna skupina ne misli stati s aktivnostima pa su do Božića planirali još nekoliko akcija. Zainteresiranost i volja za radom unutar skupine je velika. Kadeti uvijek pokazuju svoje veliko srce i želju za pomaganjem drugima. Humanitarna udruga „Srce kadetsko” dosad je imala niz suradnji s civilnih udrugama i ustanovama, a ponajviše surađuje s Pučkom kuhinjom na Svetom Duhu i Domom za nezbrinutu djecu „Kuća sv. Terezije”. Nadamo se da će i dalje provoditi aktivnosti kako bi se pomoglo nemoćnima i siromašnima te privući još kadeta u Udrugu kako bi dali svoj doprinos u daljnjem radu humanitaraca Hrvatskog vojnog učilišta.

Autori: Ivona Certa i Lucija Tunjić

BITI DOBAR NE ZNAČI NE ČINITI POGREŠKE, NEGO SE NEPRESTANO POPRAVLJATI

U jutarnjim satima 27. rujna naši su kadeti krenuli na put do Malog Lošinja. Ovaj „produženi vikend” ujedno je bio i vikend duhovne obnove pod vodstvom našeg kapelana don Damira Stojića i njegova pomoćnika, natporučnika Ivana Šareca. Na pola puta od Zagreba do Lošinja priključili su se našim zagrebačkim kadetima i kadeti iz Splita. Na tom putovanju kadeti su se mogli osobno predstaviti i podijeliti poneku zanimljivost o sebi. Prije samog dolaska u vojarnu Kovčanje kadeti su posjetili Cres, gdje ih je ugostio gvardijan franjevačkog samostana o. Vitomir Glavaš, proveo kroz samostanski muzej i podijelio pokoju zanimljivost o Cresu i njegovim žiteljima. U poslijepodnevnom satima družina je stigla do vojarne Kovčanje, gdje su bili smješteni. Dan je bio ispunjen duhovnim zadacima, a našlo se vremena i za jesensko kupanje, smijeh i odmor. U subotu, tijekom kasnih poslijepodnevni sati, krenuli su prema Malom Lošinj u crkvu rođenja Blažene Djevice Marije, gdje su imali priliku za ispovijed, večernju svetu misu i klanjanje uz prigodno pjevanje. Nakon klanjanja, tko je htio,

mogao se uputiti na gradsku rivu i uživati u čarima grada uz večernje nebo. Nakon nedjeljnog doručka započeo je povratak, put Zagreba. Uz vjetrovitu vožnju trajektom, glasanje galeba i usputna stajanja oprostili smo se od naših kolega iz Splita. Fizički odmorni, duhovno obnovljeni naši kadeti stigli su u Zagreb i spremno krenuli u novi radni tjedan, čekajući idući duhovni vikend s našim kapelanom.

Franjevački samostan na Cresu

Autor: Jure Maglič

Zvezdanim selom kroz tajne navigacije pod zvijezdama

Zvezdano selo Mosor, smješteno u blizini Splita, sve je popularnija destinacija za ljubitelje prirode, astronomije i obrazovanja. Ovaj jedinstven kompleks nije samo mjesto za promatranje zvijezda nego i važan element suradnje Pomorskog fakulteta u Splitu i Udruge Zvezdano selo Mosor. Dana 14. studenoga u sklopu praktičnog dijela nastave kolegija Astronomske navigacije, 49 studenata V. semestra Pomorske nautike Pomorskog fakulteta u Splitu i 13 kadeta VII. semestra smjera Vojne nautike Sveučilišta obrane i sigurnosti „Dr. Franjo Tuđman” posjetili su zvezdarnicu u Gornjem Sitnom. Studenti su u pratnji profesora dr. sc. Zvonimira Lušića i kapetana korvete dr. sc. Tomislava Sunka učili i vježbali pravilno rukovanje sekstantom. Na terasi zvezdarnice svi studenti i kadeti imali su priliku rukovati sekstantom, instrumentom koji se koristi za mjerenje kutova između zvijezda i horizonta, ključnim za navigaciju na moru. Pod vodstvom stručnjaka, studenti i kadeti učili su kako pravilno koristiti ovaj precizan instrument, koji je nekoć bio neizostavan za navigaciju. Nakon praktičnog dijela, u velikoj dvorani zvezdarnice astronom animator

Zoran Knez održao je zanimljivo predavanje o Sunčevu sustavu i istraživanjima provedenima s pomoću međuplanetnih svemirskih letjelica. Predavanje je trajalo jedan sat, a sudionicima je pružilo detaljan uvid u najnovija otkrića o planetima, njihovim mjesecima, asteroidima i drugim objektima u našem sustavu. Kroz interaktivnu prezentaciju, predavač je prikazao kako su svemirske misije, poput onih koje su istraživale Mars, Jupiter i Saturn, pridonijele našem razumijevanju svemira. Na žalost svih prisutnih toga dana, nakon zalaska Sunca, nebo se naoblačilo, a promatranje Mjeseca i planeta Saturna teleskopom bilo je neizvedivo. Posjet Zvezdanom selu Mosor bio je izuzetna prilika za studente Pomorskog fakulteta i kadete Sveučilišta obrane i sigurnosti za proširenje znanja u razumijevanju važnosti znanstvene suradnje i primjene tehnoloških inovacija. Ovaj događaj pokazao je kako se znanstvene discipline mogu nadopunjavati i obogatiti kroz zajedničke inicijative pa na taj način zaintrigirati polaznike različitih studija za usavršavanje znanja.

IZ UČIONICA NA POLIGONE: ŽIVOT KADETA HRVATSKE VOJSKE

U razdoblju od 10. do 23. veljače 2025., provodit će se obuka u zimskim uvjetima, odnosno Zimski kamp koji pohađaju pripadnici Kadetske bojne, polaznici studijskih programa Vojnog vođenja i upravljanja, Vojnog inženjerstva, Vojnog pomorstva i Aeronautike. Ova obuka, koja će se održati na vojnim lokacijama – vojnim poligonima „Gašinci”, „Gakovo” te u vojarni „Josip Jović” u Udbini, pruža budućim časnicima priliku da svoje akademsko znanje pretoče u praktične vojničke vještine u kontroliranim, ali realističnim uvjetima. Kadeti prolaze izazovnu obuku kao dio svoje pripreme za preuzimanje prvog časničkog čina, čina poručnika. Taj put nije lagan: iziskuje visoku razinu truda, odricanja, kao i spremnosti na suočavanje s fizičkim i mentalnim izazovima. Kako bi se mlade časnike kvalitetno pripremilo za buduće izazove

koji ih očekuju, razina kompleksnosti i intenziteta obuke postupno raste iz godine u godinu, a sve radi stvaranja iznimno sposobnih i odgovornih profesionalaca. Svaka godina kadetima donosi nove, zahtjevnije zadatke koji ih uče pravodobnom donošenju odluka i učinkovitom zapovijedanju u iznimno stresnim i neizvjesnim situacijama. Cilj je razviti časnike spremne odgovoriti na izazove u bilo kojem trenutku, s vrhunskom stručnosti i iznimnom odlučnošću.

Od časnika Hrvatske vojske očekuje se da imaju širok spektar vještina, vrhunsko vojno znanje i specifične osobine koje im omogućuju uspješno vođenje i zapovijedanje u složenim okolnostima. Ovi zahtjevi nisu samo očekivanja, već i nužnost u današnjem vremenu kada vojna profesija traži brze i precizne reakcije te sposobnost prilagodbe

u svakom trenutku. Uz akademska znanja stečena kroz obrazovanje, kadeti prolaze i program vojne obuke koji uključuje radne vikende, gađanja te sudjelovanje na ljetnim i zimskim kampovima. Ovaj Zimski kamp koji je pred kadetima, nosi poseban izazov i ključan je dio njihove obuke. Osmišljen kako bi pružio jedinstveno vojno iskustvo, kamp uključuje raznovrsne simulacije i scenarije koji će kadetima omogućiti suočavanje s brojnim vrstama terena – od blatnjavih i strmih padina do gustih šuma i zaleđenih područja. Uz nepovoljne vremenske uvjete, poput niskih temperatura, kiše, snijega i vjetra, kadeti će prolaziti kroz intenzivne vježbe koje potiču izdržljivost i snalažljivost. Takvi zahtjevi pomažu u razvoju otpornosti, koncentracije i fizičke spremnosti potrebne za svakodnevne izazove vojnog poziva. Ujedno, kamp omogućava kadetima da nauče cijeniti važnost timskog rada i brze prilagodbe, što su nužni elementi za uspješno funkcioniranje u stresnim situacijama. Kadeti prve godine na ovom Zimskom kampu suočavaju se s osnovnim vojnim zadaćama koje razvijaju njihove pojedinačne sposobnosti, pri čemu je naglasak na temeljne vojničke vještine. Posebna pažnja posvećena je rukovanju naoružanjem, korištenju opreme, taktici i kretanju u različitim uvjetima, brzim reakcijama te osobnoj zaštiti.

Kadeti druge godine suočavaju se s izazovima koji uključuju vođenje tima i zapovijedanje desetinom. To je trenutak kada se po prvi put nalaze u zapovjednoj ulozi. Testiraju i razvijaju svoje sposobnosti donošenja odluka i vođenja drugih u složenijim situacijama. Kroz ove vježbe grade se njihove vještine vođenja, timska koordinacija i odgovornost prema izvršavanju zadaće. Najkompleksniji izazovi u obuci očekuju kadete treće godine. Naime, oni preuzimaju ulogu zapovjednika voda. U ovoj ulozi moraju kombinirati sve prethodno stečene vještine s dodatnom odgovornošću i donošenjem odluka u realističnim uvjetima. Uloga zapovjednika voda zahtijeva snažnu koncentraciju, precizno donošenje odluka i visoku razinu organizacije jer su im povjereni kompleksni zadatci koji ih pripremaju za buduće izazove koji ih čekaju.

S pomoću priloženog QR koda pogledajte kako je izgledao Zimski kamp prije 6 godina.

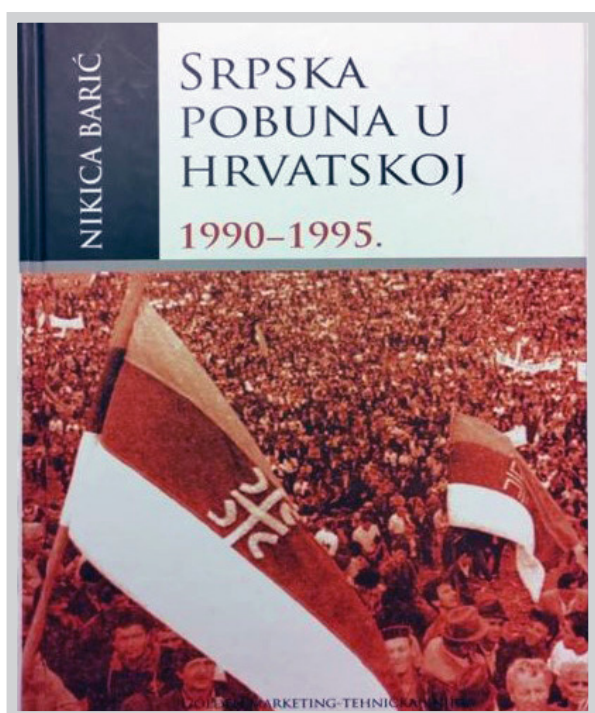

„TODAY A READER, TOMORROW A LEADER“

Ovaj članak obradit će nekoliko knjiga s tematikom Domovinskog rata, koji je ostavio dubok trag u hrvatskom narodu. Zbog toga smo odabrali nekoliko knjiga koje kvalitetno i vjerodostojno opisuju politička i društvena zbivanja na našem prostoru. Pojedine knjige prikazuju život istaknutih junaka Domovinskog rata i zato vjerujemo da su zanimljivo štivo svakom kadetu. Nadamo se da će vam knjige biti poučne i zanimljive i da će u vama potaknuti radoznalost i želju za proširivanjem znanja.

Preživio sam Vukovar i Ovčaru

Autor Vilim Karlović kroz svoju knjigu donosi osobno svjedočanstvo o krajnjim ljudskim osobinama koje samo rat može iznjedrili – od najgorih do najboljih. Kroz prizmu Domovinskog rata posebno opisuje herojsku obranu Vukovara 1991. godine, prikazujući teške borbe za svaku ulicu, dvorište i kuću te patnju i stradanja koja su uslijedila nakon okupacije grada od strane JNA, četnika i srpskih dobrovoljaca. Knjiga donosi čudesnu priču o preživljavanju uz Božju ljubav i milosrđe, koje su autoru više puta spasile život, čak i na stratištima poput Ovčare i Veleprometa – mjestima najvećih zločina nad hrvatskim narodom u Domovinskom ratu.

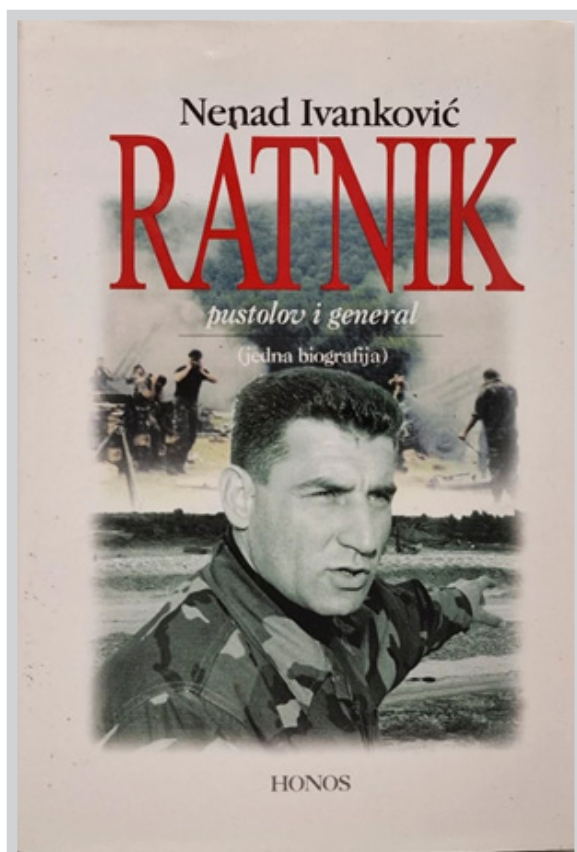
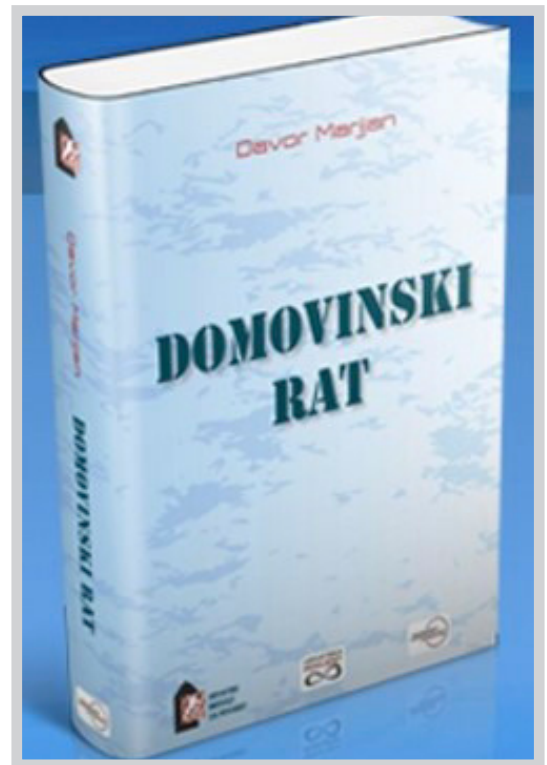

Srpska pobuna u Hrvatskoj 1990. – 1995.

Ova znanstvena monografija predstavlja prvi sveobuhvatni historiografski pokušaj istraživanja i objašnjenja motiva i okolnosti srpske pobune u Hrvatskoj nakon demokratskih izbora 1990. Autor Barić temeljito je proučio arhivske izvore MUP-a RH i RSK-a, brojne novinske članke i opsežnu literaturu te prikazao situaciju u Jugoslaviji i Hrvatskoj uoči osnivanja Republike Srpske Krajine, njezino uspostavljanje, ključne političke i vojne događaje, specifičnosti društvenog i političkog života te njezin pad. Detaljno se analiziraju uzroci i oblici utjecaja velikosrpske politike na Srbe u Hrvatskoj, njihovo političko organiziranje te nastojanja za uspostavom teritorijalne autonomije i „državnosti”. Autor iznosi brojne nepoznate činjenice i perspektive te daje odgovore na mnoga dosad otvorena pitanja.

Domovinski rat

Djelo obrađuje vojnu povijest Hrvatske i Hrvata tijekom Domovinskog rata od 1990. do 1995., godine pružajući sveobuhvatan prikaz događanja u Hrvatskoj i dijelovima Bosne i Hercegovine gdje je djelovao HVO. Sukobi u ostatku Bosne i Hercegovine sažeto su prikazani kako bi se stvorio širi kontekst za razumijevanje ratnih zbivanja na prostoru Hrvatske i Bosne i Hercegovine. Djelo je strukturirano kronološki i tematski, s nastojanjem da se oba pristupa usklade gdje god je to moguće. Kronološki je organizirano prema ključnim događajima u Hrvatskoj i podijeljeno u sedam glavnih tematskih cjelina.

Ratnik

Ivankovićeva knjiga, nalik najnapetijem romanu, donosi životnu priču generala Ante Gotovine, vojnog zapovjednika Hrvatske vojske. Sa samo šesnaest godina napustio je domovinu i krenuo u svijet, prvo kao mornar, a zatim kao pripadnik slavne i kontroverzne Legije stranaca. Još kao tinejdžer, s nepunih osamnaest godina, postao je borac elitnih jedinica Legije i sudjelovao u brojnim bitkama diljem Afrike. Poslije se usavršio kao komandos i instruktor komandosa u državama poput Gvatemale i Paragvaja. Tijekom tog uzbudljivog razdoblja života družio se s istaknutim osobama poput glazbenika Gainsbourga, modnog dizajnera Gaultiera te afričkog diktatora i cara Bokasse. Usto, svoje ljubavi pronašao je i u gradovima poput Pariza i Bogote.

Autor: Mate Sušac

BONJOUR A TOUS, pokoja kratka vijest POUR VOUS

Kadetski klub

Kadetski klub „Četiri stupa” i ove akademske godine nastavio je s radom. Kao što svi već jako dobro znamo, naš Klub pruža kutak zabave, druženje uz kavu pod pauzom i još mnogo toga. Opći kviz znanja jedna je od aktivnosti koje organizira Kadetski klub, a ove godine održao se 3. listopada i okupio je čak 11 ekipa iz Kadetske bojne. Pobjedu je uvjerljivo odnijela ekipa „Legija žganaca”, koja samim imenom ne odiše posebnom ozbiljnošću. Na kvizu su sudjelovale ekipe od prve do pete godine, uključujući Zrakoplovni vod, kao i dvije ekipe kadeta partnerskih zemalja. Nadamo se ovakvim susretima i u skorije vrijeme!

Sportske sekcije

U studenom ove akademske godine započeli smo i s provođenjem obaveznih sportskih sekcija. Sekcije se provode svakim radnim danom uz nadzor kineziologa u sportskim prostorima na Hrvatskom vojnom učilištu. Kadeti su raspoređeni u osam sekcija: atletika, streljaštvo, košarka, odbojka, borilački sportovi, futsal, rukomet i orijentacijsko trčanje. Hoće li to poboljšati fizičku spremu kadeta? Pitajte nas u lipnju.

Tečaj francuskog

Dodatna nastava iz francuskog jezika održava se već drugu godinu zaredom. Središte za strane jezike „Katarina Zrinska” i ove godine ponudilo je podučavanje iz francuskog jezika. Nastava se održava u dvije grupe i svaka grupa tjedno ima po četiri nastavna sata. Ovakva vrsta dodatne aktivnosti potiče nas da stječemo znanja koja su izvan naše redovne nastave, a svako novo znanje uvijek dobro dođe.

Autor: Ana Krišto

JA SAM HRVATSKI VOJNIK!

Ja sam hrvatski vojnik,
Prsi su moja karta,
Mač je moje pero,
Zvijezde su mi luča,
Smrt je moja majka,

Hladna zemlja postelja,
Krv je moje crnilo,
Sumpor moj med,
Pepeo moj hljeb,
Gvožđe moje zlato,

A jedini san

Da još jednom stanem u stroj,
S mojim pradjedovima,
U falangu stećaka
I grobova
I bijelih križeva.

Autor: Lovro Strnad

U S P O M E N A
2 0 0 R A N J E N I H
H R V A T S K I H B R A N I T E L J A I C I V I L A
I Z V U K O V A R S K E B O L N I C E
P O G U B L J E N I H U
V E L I K O S R P S K O J A G R E S I J I
N A R E P U B L I K U H R V A T S K U

U V I J E N J E M A R K A, 20. S T U D E N O G A 1991.

U S P O M E N A N A
H R V A T S K I N A R O D
N A C 1998.

